

Çin Komünist Partisi Kısa Tarihi

BORA
yayınları

ÇİN KOMÜNİST PARTİSİNİN ELLİNCİ KURULUŞ YILDÖNÜMÜ MÜNASEBETİYLE

*Bu broşür Kızıl Bayrak, Halkın Gazetesi
ve Halk Kurtuluş Ordusu Gazetesi ya-
zı kurulları tarafından ortaklaşa ya-
zılmıştır.*

ÇİN KOMÜNİST PARTİSİ'NİN ELLİNCİ KURULUŞ YILDÖNÜMÜ MÜNASEBETİYLE

Çin Komünist Partisinin 1 Temmuz 1921'de Şangay'da yaptığı Birinci Kongresinden bu yana tam elli yıl geçti.

Çin Komünist Partisinin doğuşu, Çin tarihinin gelişmesinde yeni bir çığır açtı. Cefakâr Çin halkı, 1840 taki Afyon Savaşından 4 Mayıs 1919 hareketine kadar, emperyalizmin ve feodalizmin zulmüne karşı yetmiş yılı aşkın bir süre kahramanca mukavemet mücadeleleri verdi. Ne var ki, Hung Siyu-cuyan ve Sun Yat-sen'in önderliğindeki devrimci hareketler de dahil bütün bu mücadeleler başarısızlıkla sonuçlandı. Yüce Lenin'e teşekkür edelim; 1917'de Rusya'da onun önderlik ettiği Sosyalist Ekim Devrimi, Çin halkına Marksizm-Leninizmi ulaştırdı. Marksizm-Leninizmin Çin'

deki devrimci hareketle birleşmesinden, Çin proletaryasının öncü müfrezesi, Çin Komünist Partisi doğdu. Başkan Mao'nun dediği gibi, **«Çin Komünist Partisinin doğuşu, çığır açan bir olaydı.»**

Çin Komünist Partisinin, kurulduğu sırada, birkaç komünist grupta örgütlenmiş sadece birkaç düzine üyesi vardı. Ama bunlar yeni bir gücü temsil ediyorlardı; yeni bir güç, tabiatı gereği, asla yenilmez. Bu yüzden, Çin Komünist Partisini, ne emperyalizmin ve Guomindang'ın uşakları ve topları, ne beyaz terör ve casusların baskısı, ne de döneklelerin ve gizli hainlerin gizlice tezgahladıkları tertip ve sabotajlar, hiç bir şey altemededi. Tam tersine, Çin Komünist Partisi yarım yüzyıl boyunca zorlu mücadeleler içinde gelişti ve bugün Çin Halk Cumhuriyeti'ni yöneten bir parti durumuna geldi. Yarı-sömürge, yarı-feodal eski Çin, bugün refah yolunda ilk adımlarını atan Sosyalist Yeni Çin'e dönüştü.

Çin Komünist Partisinin elli yıllık tarihi şunu ispatlıyor: bir siyasi partinin başarısı ya da başarısızlığı, çizgisinin doğru olup olmamasına bağlıdır. Siyasi iktidar ele geçirilmiş olsa bile, yanlış bir çizgi, onun kaybedilmesine yol açar. Doğru bir çizgi ise, siyasi iktidarı henüz elinde bulundurmayan bir partinin onu ele geçirmesini sağlar. Ama hiç şüphe yok ki, doğru bir çizgi gökten zembille inmez; kendiliğinden ve barış içinde ortaya çıkmaz ve gelişmez. Doğru çizgi yanlış çizgilerle zıt ilişkiler içinde bulunur ve yanlış çizgilere karşı mücadele içinde gelişir.

(...) Devrimin dolambaçlı yolunda Partimizi ve halkımızı, çevresini saran tehlikelerden kurtaran, Partimizi küçük ve zayıf bir güç iken büyük ve kuvvetli bir güç haline getiren ve onu yenilgiden zafere, en sonunda bugün elde ettiğimiz böylesine büyük bir za-

foro ulaştıran, Başkan Mao'nun Marksist-Leninist çizgisidir.

Başkan Mao bize şunu öğretiyor: «Büyük zaferler kazanmış bulunuyoruz, ama altilen sınıf, mücadoloyu umutsuzca sürdürecektir. Bu kişiler hâlâ yaşıyorlar, bu sınıf hâlâ mevcut. Dolayısıyla, nihai bir zaferden söz edemeyiz. On yıl, yirmi yıl sonra dahi nihai bir zaferden söz edilemez. Uyanıklığımızı kaybetmemiz gerekir.»

Çin Komünist Partisinin ellinci kuruluş yıldönümünü kutlarken, bütün Partinin önünde duran görev, Dokuzuncu Parti Kongresinin Başkan Mao'nun öğretilerine uygun olarak tesbit edilen «Daha da büyük zaferler kazanmak için birleşelim» çizgisini uygulamak ve Dokuzuncu Parti Kongresiyle Dokuzuncu Merkez Komitesinin Birinci ve İkinci Genel Toplantılarında tesbit edilen mücadele görevlerini yerine getirmektir. şu sıralarda özellikle, bütün Parti içinde revizyonizmi eleştirmek ve çalışma tarzını düzeltmek; ideolojide ve siyasi çizgi meselesinde eğitimi uygulamak; Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesini titizlikle incelemek ve Parti içindeki iki çizgi arasındaki mücadeleenin tarihî tecrübelerini inceleyip toparlamak gerekiyor. Parti davasını daha da büyük zaferler kazanmasını temel güvencesi budur.

SİYASİ İKTİDARI SİLAH ZORUYLA ELE GEÇİRME YOLUNDA KARARLILIKLA İLERLİYELİM

Devrimin temel meselesi, siyasi iktidar meselesidir. Devrimin canalcı görevi ve en yüksek mücadele biçimi, silâhlı mücadele yoluyla iktidarı ele geçirmektir. Marksizm-Leninizm bu görüşü savunur. Bu, Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğidir. Bu gerçe-

ği inkâr eden ya da lafta kabul edip fiiliyatta inkâr eden kimse, gerçek bir Marksist-Leninist değildir. Ama farklı ülkelerin farklı somut şartları vardır. Siyasi iktidarı silâhlı mücadele yoluyla ele geçirme görevi Çin'de nasıl başarılabildi? Lenin, 1919 Kasımında, «Doğu Halkları Komünist Örgütlerinin II. Tüm-Rusya Kongresinde Konuşma»sında, Ekim Devriminin büyük pratiğine dayanarak doğu halklarının komünistlerinin dikkatini şu noktaya çekmişti: Doğudaki halkların komünistleri kendi bölgelerinin özelliklerini göz önünde bulundurmalı ve komünizmin genel teori ve pratiğini kendi ülkelerinin, Avrupa ülkelerinde bulunmayan pratiğine uygulamalıdır. Lenin, bu görevin, **«daha önce dünya komünistlerinin karşılaşmadığı bir görev»** olduğunu ısrarla belirtti. Hiç şüphesiz, **Mark-sizm-Leninizmin evrensel gerçeği ile ülkedeki devrimin somut pratiğini bütünleştirmeden, siyasi iktidarın ele geçirilmesi ve devrimin zafere ulaşması söz-konusu olamaz.**

Başkan Mao, Marksizm - Leninizmin evrensel gerçeğiyle Çin devriminin somut pratiğinin birliği temeli üzerinde, Çin'in tarihini ve ülkenin mevcut şartlarını tahlil etti. Çin toplumunun o sıradaki baş çelişmesini tesbit etti ve Çin devriminin esas yönü, görevleri, itici güçleri, niteliği, geleceği ve değişimiyle ilgili sorulara doğru cevaplar verdi.

Başkan Mao şunu belirtti: «Çin Devrimi, Ekim Devriminin bir devamı ve proleter sosyalist dünya devriminin bir parçasıdır.» Çin devrimi iki aşamadan geçmek zorundaydı. Bunlardan birincisi yeni demokratik devrim, ikincisi ise onu izleyen sosyalist devrimdi. Bu iki aşama, esasta, hem birbirinden farklı, hem de birbirine bağlı iki değişik devrimci süreçtir. Sosyalist devrim süreci, ancak özünde burjuva demok-

ratik nitelikte olan birinci süreç tamamlandıktan sonra gerçekleşebilir. Demokratik devrim, sosyalist devrimin zorunlu ön hazırlığıdır. Sosyalist devrim ise demokratik devrimin kaçınılmaz gelişme yönünü teşkil eder. Başkan Mao şunu belirtiyor: Marksizm-Leninizmin devrimci toorisino ve devrimci tarzına göre inşa edilmiş bir komünist partisi; böyle bir partinin önderliğindeki bir ordu; ve böyle bir partinin önderliğinde bütün devrimci sınıfların ve bütün devrimci grupların birleşik cephesi; işto siyasi iktidarı ele geçirmemizi ve sağlamlaştırmanınizi sağlayan üç ana silâh bunlardır. Çin devrimi işto bu yolu izleyerek gelişmiştir.

Çin Komünist Partisi önderliğindeki yeni demokratik devrim dört tarihî dönemden geçti: Birinci Devrimci İç Savaş, Toprak Devrimi Savaşı, Japon Saldırısına Karşı Mukavemet Savaşı ve Halk Kurtuluş Savaşı. İktidarı silâhlı mücadele yoluyla ele geçirme meselesinin çözümünü 1921'den 1949'a kadar tam yirmi sekiz yıl sürdü.

Birinci Devrimci İç Savaş döneminde Partimiz henüz çocukluk çağındaydı. Bu dönemin başlarında ve ortalarında Partinin çizgisi doğruydu. Bu dönemde Mao Zedunğ yoldaş tarafından yazılan «Çin Toplumunda Sınıfların Tahlili», «Hunan'daki Köylü Hareketi Üzerine Araştırma Raporu» gibi yazılar ve diğer eserler, Partinin doğru çizgisini temsil ediyordu. Başkan Mao, Çin toplumundaki farklı sınıfların siyasi eğilimlerini ve ekonomik durumlarını etraflı ve sistemli araştırma ve incelemelerine dayanarak somut bir şekilde tahlil etti. Ve şu tesbiti yaptı: «Düşmanlarımız, emperyalizmle işbirliği yapan savaş ağaları, bürokratlar, komprador sınıf, toprak ağaları sınıfı ve aydınların bunlara bağlı olan kesimidir.» «Sa-

nayi proletaryası, devrimimizin önder gücüdür. Bütün yarı-proletarya ve küçük burjuvazi en yakın dostlarımızdır.» Başkan Mao, «yoksul köylüler olmadan devrim olmaz,» diyerek köylülerin seferber edilmesine ve silâhlendirilmesine büyük önem verdi. Ayrıca şunu tesbit etti: Milli burjuvazinin sağ kanadı düşmanımız ,sol kanadı dostumuz olabilir. Milli burjuvazi yalpalayan bir sınıftır. Bu sınıfa karşı daima dikkatli olmalı, onun saflarımızda karışıklık yaratmasına asla izin vermemeliyiz. Ve böylece Başkan Mao, devrim için hayati önem taşıyan «Dostlarımız kimlerdir? Düşmanlarımız kimlerdir?» sorusunu çözmüş oldu. Başkan Mao, bir yandan Cen Du-siyu tarafından temsil edilen ve sadece Guomindang'ı kazanmaya çalışan, köylüleri hesaba katmayan sağ oportünizmle mücadele ederken; bir yandan da, Can Guo-dao tarafından temsil edilen ve dikkatini sadece işçi hareketine yönelten, tıpkı sağ oportünizm gibi köylüleri inkâr eden «sol» oportünizmle mücadele etti.

O zamanlar Çin Komünist Partisinin Genel Sekreteri olan Cen Du-siyu aslında bir burjuva radikal demokratıydı. Marksizm - Leninizmi hiç kavramamıştı. Hattâ Çin'de köleci toplum aşamasından geçilmediğini ileri sürüyor ve böylelikle Marksizmin evrensel gerçeğini reddediyordu. Cen Du-siyu, o günkü aşamasında burjuva demokratik nitelikte olan Çin Devriminin kaçınılmaz bir şekilde burjuva cumhuriyetiyle sonuçlanacağını ve bu yüzden de burjuvazinin önderlik edeceğini söylüyordu. Çin proletaryasının «bağımsız bir güç olmadığı» ve önder sınıf olamayacağı yaygarasını koparıyor ve köylülere «başıbozuk bir sürü», «tutucu», «devrime katılmaya isteksiz» diyerek asılsız hakaretlerde bulunuyordu. Cen Du-siyu, Mao Zedung yoldaşın görüşlerini tama-

men reddetti ve köylülüğe, şehir küçük burjuvazisine, orta burjuvaziye ve özellikle silâhlı kuvvetlere önderlik etmekten vazgeçti. Birleşik cephe içinde «hep dostluk, mücadele yok» görüşünü savundu. İşçi ve köylü kitleleri ayaklandığı zaman, bunun burjuvaziyi ürküteceğinden korktu. Cen Du-siyu ve taraftarları, Vuhan'daki işçi muhafızlarına silâhlarını Guomindang'a teslim etmelerini emredecek kadar ileri gittiler. Büyük toprak ağalarının ve büyük burjuvazinin temsilcileri olan Çan Kay-şek ve Vang Cing-vey arka arkaya devrime ihanet edip işçi ve köylüleri kılıçtan geçirmeye giriştiklerinde, geniş halk kitleleri silâhsız kaldılar ve büyük devrim yenilgiyle sonuçlandı. Daha sonra Cen Du-siyu, Troçki'nin gerici tutumunda directti ve burjuva demokratik devrimin tamamlanmasını Çan Kay-şek'in gerici hükümetinin kurulmasının tayin ettiğini, proletaryanın yapabileceği şeyin sadece legal parlamenter mücadele verip Çin'de gelecekte kapitalizmin gelişmesini beklemek, ondan sonra da sözümona sosyalist devrimi yapmak olduğunu savundu. Oysa bunlar, Çin Devriminin yok edilmesi demektir.

Çin komünistleri, Çan Kay-şek'in katliamlarından yılmadılar. Çan Kay-şek, Vang Cing-vey ve Cen Du-siyu gibi bu olumsuz öğretmenler bizim şunu kavramamıza yardımcı oldular: **«Çin'de silâhlı mücadele olmadan ne proletaryaya, ne halka, ne de Komünist Partisine yör olurdu ve devrim zafere ulaşamazdı.»** Gene onlar sayesinde, «siyasi iktidar namlunun ucundadır» Marksist-Leninist gerçeğini kavradık. Devrimi kurtarmak için 1 Ağustos 1927'de Nancang ayaklanması örgütlendi. Nancang ayaklanmasının doğru yanı, Guomindang gericilerine ilk kurşunu sıkmasıydı. Yanlış yanı ise, köylü kitlelerini harekete geçirip si-

lâhlandırmak ve devrimci üs bölgeleri kurmak için köylük bölgelere gitmek yerine, merkez olarak şehirleri alması ve dış yardımlara bel bağlamasıydı. Parti Merkez Komitesi 7 Ağustos 1927'de Hankov'da acilen toplanarak Cen Du-siyu'nun teslimiyetçi çizgisini düzeltti ve Cen Du-siyu'yu yöneticilikten uzaklaştırdı. «7 Ağustos» toplantısından sonra bizzat Başkan Mao Sonbahar Hasat Ayaklanmasını yönetti; işçilerin ve köylülerin ilk Kızıl Silâhlı Kuvvetini ve Cingan dağlarında ilk köylü devrimci üssünü kurdu ve böylelikle «İşçi ve Köylülerin Bağımsız İktidarı»nın kıvılcımını tutuşturdu. Nancang Ayaklanmasından artakalan birlikler 1928 Nisanında Cingan dağlarına geldiler. Guomintang'ın Merkezi Kızıl Üs Bölgesine karşı girdiği birinci, ikinci ve üçüncü «Kuşatma ve Yoketme Harekâtı»nı Başkan Mao'nun önderliğindeki İşçi ve Köylü Kızıl Ordusu başarıyla bozguna uğrattı. Giangsi, Fugiyen, Hunan, Hubeh, Honan, Anhuy, Gvangsi, Gandung, Secuan ve Şensi'de ve daha başka bölgelerde gerilla savaşları ardı ardına gelişti. Başkan Mao elde edilen tecrübeleri tam zamanında toparladı ve «Çin'de Kızıl Siyasi İktidar Niçin Yaşayabilir?» «Partinin Çalışma Tarzını Düzeltelim» ve «Tek Bir Kıvılcım Bütün Bir Bozkırı Tutuşturabilir» gibi önemli eserlerini kaleme aldı. Bu eserlerinde, teorik olarak, Çin'de siyasi iktidarı silâh zoruyla ele geçirmek için, kapitalist ülkelerde olduğu gibi önce şehirleri zaptedip sonra köylük bölgelere doğru hücumla geçmek değil, tersine köylük bölgelerde üs alanları kurmak, köylerden şehirleri kuşatmak ve en sonunda şehirleri zaptetmek yolunun izlenmesi gerektiğini açıkladı.

Başkan Mao şuna işaret etti: «Partimizin tarihi, Partimizin Guomintang ile birleşik cephe kurduğu

dönemde sağ sapmaların, Partimiz Guomindan'dan ayrıldığı dönemde de 'sol' sapmaların ortaya çıkma eğilimi belirlediğini gösteriyor.» Partimizin Guomindan'dan kopmasından ve Cen Du-siyu'nun sağ oportünist çizgisini düzeltmesinden kısa bir süre sonra, 1927 sonuçlarıyla 1928 başları arasında **Cu Ci-bay**'ın «sol» **darbeci** çizgisi, 1930 Haziranıyla 1930 Eylülü arasında **Li Li-san**'ın «sol» oportünist çizgisi ve 1931'den 1934'e kadarki süre içinde de **Vang Ming**'in «sol» oportünist çizgisi ortaya çıktı. Bu dönemde her ne kadar Cen Du-siyu'nun tasfiyeciliği, Lu Can-lun'un sağ bölücülüğü ve devrimin geleceği konusunda karamsarlığa kapılmanın sonucu olarak beliren daha başka sağ sapmalar olduysa da, Parti içindeki esas sapmayı öncelikle bu üç «sol» sapma teşkil etti. Bunlar arasında da özellikle Partiye dört yıl boyunca hâkim olan Vang Ming'in «sol» oportünist çizgisinin çok büyük zararları dokundu ve bundan son derece önemli dersler çıkardık.

Vang Ming, 1931 Ocağında Partinin Dördüncü Merkez Komitesinin Dördüncü Genel Toplantısında Partinin merkezi yönetim organlarının iktidarını gaspetti. Vang Ming kendisini «sapına kadar bir bolşevik» olarak tanıtıyordu. «Li Li-san'ın çizgisine karşı mücadele» açıyor, daha önceki merkezi yönetimin «Li Li-san çizgisinin sağ oportünist teori ve pratiğini açığa çıkartmak ve bu çizgiye karşı saldırıya geçmek için hiç bir şey yapmadığını» iddia ediyor ve «Parti içindeki sağ sapmanın hâlâ baş tehlikeyi teşkil ettiğini» söylüyordu. Aslında Vang Ming, Li Li-san çizgisinin daha «sol» unda bir oportünist çizgi izliyordu. Bütün öteki «sol» oportünistler gibi Vang Ming de, Çin devriminin teori ve pratiğinden bihaberdi. Onlar demokratik devrim ile sosyalist devrim arasındaki sınırı

birbirine karıştırıyorlardı. İşçileri ve Köylüleri zerre kadar anlamadıkları gibi, bir savaşın yönetilmesinden, Çin devriminin eşit olmayan, karmaşık ve uzun süreli niteliğinden tamamen habersizdiler. Çin'deki sınıf ilişkileri üzerine hiçbir araştırma ve inceleme yapmadan, ortada olanların «en tehlikeli düşmanlar» olduklarını ileri sürüyor, burjuvazinin tümüne ve küçük burjuvazinin yukarı kesimine karşı mücadeleyi savunuyorlardı. «Hep mücadele, dostluk yok» diye nitelenebilecek bir dizi «sol» siyaset izliyorlardı. Askeri çizgi bakımından ise ilk başta maceracılık yolunu tuttular, sonra da umutsuz gözükaralığa ve teslimiyete döndüler. Örgütsel çizgi konusunda sekterlik yaptılar ve iktidarı Başkan Mao'dan gaspettiler. Kendi yanlış çizgilerini kabul etmeyenlere karşı «amansız mücadele ve acımasız darbeler»e giriştiler. Her şeye kadir bir imparator gibi davranan Vang Ming kendisini Partinin ve halkın üstünde tuttu ve hatalı çizgisini her yerde hâkim kıldı. Bunun sonucunda, Partimiz Kızıl Bölgelerdeki kuvvetlerinin yüzde doksanını, Beyaz Bölgelerdeki kuvvetlerinin de hemen tümünü kaybetti ve Kızıl Ordu faaliyet gösterdiği bölgeleri terketmek ve Uzun Yürüyüşe geçmek zorunda kaldı.

İki çizgi ve bunların doğurduğu iki sonuç, olumlu ve olumsuz yanlarıyla bütün Partiyi eğitti. Başkan Mao'nun devrimci çizgisinin izlendiği zamanlar ordu kuruldu ve daha önce mevcut olmayan yerlerde devrimci üs bölgeleri kurmak mümkün oldu. Vang Ming'in «sol» oportünist çizgisinin izlendiği zamanlar ise, devrimci üs bölgeleri kaybedildi, İşçi ve Köylü Kızıl Ordusu son derece tehlikeli durumlara düştü. Devrim pratiğinde tekrar tekrar kazanılan tecrübeler, Başkan Mao'nun devrimci çizgisinin tek doğru çizgi olduğunu

İspatlandı. «Bütün dikkatleri üzerine çekmek isteyen» ve «yüzde yüz» haklı olduğunu sanan Vang Ming'in salıto bir Marksist olduğu açığa çıktı. 1935 Ocağında Uzun Yürüyüşte olan Kızıl Ordu Gveycov ilindeki Zunyi'yo vardı. Orada Merkez Komitesi Siyasi Bürosunun toplantısı, büyük tarihi önemi olan Zunyi Toplantısı yapıldı. Bu toplantı, Partinin merkezi yönetim organında Vang Ming'in «sol» oportünist çizgisinin hâkimiyetine son verdi, Başkan Mao'nun bütün Parti içindeki önderliğini gerçekleştirdi ve böylece Partinin çizgisini Marksizm-Leninizmin doğru yoluna soktu. Bu zafer, nice kanların akıtılması pahasına kazanılmış bir zaferdi!

Zunyi Toplantısı, Partimizin çocukluk çağından erginlik çağa geçişini belirledi. Zunyi Toplantısından sonra, bütün dünyaya ün salmış olan 25 bin li'lik Uzun Yürüyüş yüce önderimiz Başkan Mao'nun önderliğinde zâferle tamamlandı. Uzun Yürüyüş sırasında Kızıl Ordunun Birinci Cephe Ordusu kuzeye doğru ilerleyen Japonlara karşı bir birlik haline getirildi ve Kuzey Şensi'ye doğru yürüyüşe geçti; bütün ülke halkının Japon emperyalizminin saldırısı karşısında mukavemet azmini yükseltti. Bunun ardından Partimiz, yeni bir Merkez Komitesi kurmayı ve Kızıl Orduyu bölmeyi amaçlayan Can Guo-dao'nun çizgisini yerle bir etti. 1936 Ekiminde İkinci ve Dördüncü Cephe Orduları Kuzey Şensi'ye vardılar ve Birinci Cephe Ordusu ve Kuzey Şensi Kızıl Ordusuyla muzaffer bir şekilde birleştiler. Kızıl Ordunun 300 bin olan mevcudu o sırada 30 binin de altına düşmüştü. Gerçi Partimiz mevcudu bakımından geçici bir süre için zayıf düşmüştü, ama Parti çizgisinin doğruluğu sayesinde nitelik bakımından eskisine oranla çok daha güçlenmişti.

1937'de Çin Devrimi, Japonya'ya Karşı Mukave-

met Savaşı dönemine girdi. Partimiz, Toprak Devrimi döneminden Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cephe dönemine geçti. Çin ile Japonya arasındaki milli çelişmenin şiddetlenmesi ve Guomintang ile Çin Komünist Partisi arasında yeniden bir birleşik cephenin kurulması, bazılarını kabaran bir denizdeki dalgalara kapılmış gibi etkiledi ve başlarını döndürdü. Bu durum, Parti içinde Vang Ming tarafından temsil edilen sağ oportünist çizgiye karşı verilen mücadelede kendini gösterdi.

Japonya'ya Karşı Mukavemet Savaşının ilk yıllarında, döneş Vang Ming aşırı «sol»dan aşırı sağa sıçradı. Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cephenin kurulmasını fırsat bilen Vang Ming, Guomintang'a Komünist Partisinden daha çok güven duymaya başladı ve Komünist Partisinin bağımsızlığı ve inisiyatifi elden bırakmama ilkesini tamamen bir kenara itti. Dört bir tarafta «her şey birleşik cephe sayesinde halledilmeli» ve «her şey birleşik cepheye tâbi kılınmalı» fikrini yaydı. Aslında bununla, her şeyin Guomintang tarafından halledilmesini ve her şeyin Guomintang'a tâbi kılınmasını savunuyordu. Vang Ming, Guomintang'ın gerici siyasetine karşı mücadele verme, kitleleri kararlılıkla seferber etme, devrimci silâhlı kuvvetleri geliştirme ve Japon saldırganları tarafından işgal edilen bölgelerde Japonya'ya karşı üs alanlarını genişletme cesaretini gösteremiyordu. Japonya'ya Karşı Mukavemet Savaşında önderliği Guomintang'a bırakıyordu. Böylece Vang Ming, Cen Du-siyu'nun 1927'deki «hep dostluk, mücadele yok» şeklindeki hatalı çizgisine geri dönmüş oldu. O sıralarda Liu Şao-çi Beyaz Bölgelerden devrimci üs alanına geçti. Görünüşte Vang Ming çizgisine karşıymış ve Başkan Mao'nun doğru çizgisinden yanaymış gibi davrandı ve

Beyaz Bölgelerde bulunduğu sıralardaki çalışmasında doğru çizginin temsilcisi olmakla böbürlenerek gerçek yüzünü gizledi. Aslında daha o zamandan bir dönek, gizli hain ve bozguncuydu ve Beyaz Bölgelerde başından sonuna kadar hatalı bir çizgi izlemişti. «Kendi Kendini Eğitme» adlı fesat tohumları saçan kitabında, Japon emperyalizminin altedilmesi meselesiyle ilgili tek bir satır yazmadı; Guomintang gericilerine karşı nasıl mücadele edilmesi gerektiği ve siyasi iktidarın silâhlı mücadele yoluyla ele geçirilmesi hakkında tek bir söz etmedi. Tam tersine, komünistleri büyük devrimci pratikten kopararak. «Konfüçyüs ve Mençiyus'un Öğretileri»ni incelemeye ve idealist bir şekilde «kendi kendini eğitmeye» çağırdı. Onun öğütlediği, bir teslimiyet çizgisiydi. Bu dönemde ortaya çıkan «Vatan Savunması Edebiyatı» ve «Vatan Savunması Felsefesi» de aslında bir vatan hainliği edebiyatı ve düşmana teslimiyet felsefesi idi. Bunlar, Vang Ming'in teslimiyetçi çizgisinin ve aynı zamanda Liu Şao-çi'nin Beyaz Bölgelerdeki çalışmalarında uyguladığı hatalı çizginin sonuçlarıydı.

Yüce önder Başkan Mao, Vang Ming'in temsil ettiği sağ teslimiyetçiliği derinlemesine ve sistemli bir şekilde eleştirdi. Vang Ming'in sağ teslimiyetçiliğini altetmek için, Başkan Mao 1937 Kasımında «Şangay ve Tayvan'ın Düşmesinden Sonra Japon Saldırısına Karşı Mukavemet Savaşının Durumu ve Görevlerimiz» adlı eserinde bütün Partiyi şöyle uyardı: «1927 yılında Cen Du-siyu'nun teslimiyetçiliği devrimin yenilgisine yol açmıştı. Hiçbir komünist, tarihin bu kanla yazılmış dersini unutmamalıdır.» Başkan Mao, proletarya ile burjuvazi arasında önderlik mücadelesi meselesini yeniden ortaya attı ve ısrarla şunu belirtti: «Bütün Birleşik Cephe çalışmalarında, bağımsızlığı

ve insiyatifi elden bırakmama ilkesine kesinlikle uymamız gerekir.» Ama Vang Ming, Başkan Mao'nun çizgisine karşı çıktı ve kendi oportünist çizgisini izlemeye devam etti. Başkan Mao, 1938 Ekiminde yapılan Altıncı Merkez Komitesinin Altıncı Genel Toplantısında yaptığı Açılış ve Kapanış Konuşmalarında, Çin Komünist Partisinin milli savaştaki yeri meselesini ortaya koydu, Vang Ming'in oportünist çizgisini çürüttü ve Partinin silâhlı mücadeleyi, bağımsızlığı ve insiyatifi elden bırakmadan yürütmedeki çizgisini ve siyasetini açıkladı. Genel Toplantı, Başkan Mao'nun Açılış ve Kapanış Konuşmalarını onayladı. Daha sonra Başkan Mao, «Siyasetimiz Üzerine» adlı yazısında ve diğer eserlerinde bütün Partiye tekrar tekrar şunu öğretti: «Birleşik cephe siyaseti, ne 'hep dostluk, mücadele yok,' ne de 'hep mücadele, dostluk yok' demektir; aksine, bu siyaset her iki yanı da, dostluğu da, mücadeleyi de birleştirir.» Başkan Mao'nun devrimci çizgisi bütün Partiye hakim kılınmış olduğundan, Vang Ming'in sağ teslimiyetçi çizgisi bütünüyle mahkum edildiği için ve Guomindang'a karşı mücadeledeki «sol» sapma hatası düzeltildiğinden, **«ilerici güçleri geliştirmek, ortada olan güçleri kazanmak ve aşırı gerici güçleri tecrit etmek»** şeklindeki doğru siyaset tam olarak izlendiğinden ve aşırı anti-komünist gericilere karşı mücadelede **«çelişmelerden yararlanmak, çoğunluğu kazanmak, azınlığa karşı çıkmak ve düşmanı teker teker altetmek»** ve **«düşmanla mücadeleye, üstün durumda olduğumuz kendi alanlarımızda girişmek»** ilkeleri uygulandığından, Partimiz, Guomindang'ın anti-komünist harekâtlarını ardı ardına bozguna uğratabildi ve Japonya'ya Karşı Milli Birleşik Cephe önderliği sımsıkı elinde tutabildi. Dış yardım almadan, kendi gücümüze

dayanarak, üretimi geliştirdik, güçlüklerin üstesinden geldik, Çin'e saldıran istilacı Japon kuvvetlerinin büyük bir kısmına ve kukla orduların hemen hepsine karşı mukavemet ettik ve Sekizinci Yol Ordusunu, Yeni Dördüncü Orduyu, Japonya'ya Karşı Güney Çin Gerilla Birliklerini ve Japonya'ya karşı birçok üs alanını geliştirdik ve güçlendirdik.

Mao Zedung yoldaş, Partinin kuruluşundan hemen sonraki ilk yıllardan itibaren, Partinin ideolojik inşasına büyük önem verdi. Onun tarafından hazırlanan «UKutiyen Toplantısı Bildirisi», «Pratik Üzerine», «Çelişme Üzerine» ve daha başka felsefi eserler, bütün Partinin ideolojik eğitiminde muazzam bir rol oynadılar. 1940'ların başlarında Partinin Merkez Komitesi, bütün Partinin Marksist-Leninst seviyesinin yükseltilmesi için çok elverişli bir fırsat olan Japon Saldırısına Karşı Mukavemet Savaşının denge aşamasına girmesinden yararlanarak bir Düzeltme Hareketi başlattı. Başkan Mao, Düzeltme Hareketiyle ilgili olarak, «İnceleme Tarzımızı Yeniden Düzenleyelim», «Partinin Çalışma Tarzını Düzeltelim», «Basmakalıp Parti Yazılarına Karşı Çıkalım» ve «Yenan Sanat ve Edebiyat Forumunda Konuşmalar» gibi bir dizi yazı yayınladı. Bu yazılarda bütün Partiye: **«İnceleme tarzımızı düzeltmek için sübjektivizme karşı savaşalım, Parti ilişkilerini ele alış tarzımızı düzeltmek için sektterliğe karşı savaşalım, yazı tarzımızı düzeltmek için basmakalıp parti yazılarına karşı savaşalım»** çağrısında bulundu. Başkan Mao şunu tesbit etti: **«Partimizdeki ve saflarımızdaki yoldaşların çoğunluğu temiz ve dürüst olmasına rağmen, eğer devrimci hareketi daha etkili bir şekilde geliştirmek istiyorsak, hem ideolojik hem de örgütsel düzenliliği sağlamalıyız. Örgütsel düzenliliği sağlamak, ilk önce ideolojik düzenliliği**

sağlamamızı, proleter olmayan ideolojiye karşı proleter ideolojisinin mücadelesini açmamızı gerektirir.»

Yenan'da bizzat Başkan Mao tarafından yönetilen Düzeltme Hareketi, etraflı bir Marksist eğitim hareketiydi. Bütün Parti, Marks'ın, Engels'in, Lenin'in, Stalin'in eserlerini, Başkan Mao'nun eserlerini, diyalektik ve tarihî materyalizmi inceleyerek, her türlü sağ ve «sol» oportünist çizgisinin özünü açığa çıkardı. Doğru çizgiyi yanlış çizgiden, proleter ideolojisini proleter olmayan ideolojiden ayırdı ve bunda büyük başarılar kazandı. Düzeltme Hareketinde, **«gelecekteki hataları önlemek için geçmişteki hatalardan ders çıkarmak; hastayı kurtarmak için hastalığı tedavi etmek»** siyaseti uygulandı. Eleştiri ve özeleştiri sayesinde bütün Parti kadroları Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi temeline dayalı yeni bir birliğe ulaştı.

1945 Nisanında bizzat Başkan Mao tarafından yönetilen Yedinci Parti Kongresi yapıldı. Başkan Mao, «Koalisyon Hükümeti Üzerine» adlı siyasi raporunu sundu ve Partinin siyasi çizgisini ortaya koydu: **«Kitleleri cesaretle seferber edelim, halk kuvvetlerini güçlendirelim, saldırganları Partimizin önderliğinde altedelim ve yeni bir Çin inşa edelim.»** Yedinci Parti Kongresi'bir zafer ve birlik kongresiydi; **«Dağları Taşıyan Yu Gung»**un azmini örnek göstererek bütün ülkedeki yüz milyonlarca halk kitlelerini coşturdu ve zafere olan inançlarını sağlamlaştırdı. Japonya'ya Karşı Mukavemet Savaşı zaferle sona erdiğinde, Partimiz bir milyonluk bir orduyu ve nüfusu 100 milyonu bulan Kurtarılmış Bölgeleri yönetmekteydi. Çin halkının devrimci gücü, eşi görülmemiş bir seviyeye erişmişti.

Japonya'ya Karşı Mukavemet Savaşının zaferi,

gerek yurt içinde, gerekse yurt dışında sınıfların durumunda ve birbirleriyle olan ilişkilerinde hızlı bir değişme meydana getirdi. Her zaman Komünist Partisini yok etme amacını güden Çan Kay-şek, ABD emperyalizminin yardımıyla, karşı-devrimci bir iç savaş çıkartmayı kararlaştırdı. Savaşma ve zafer kazanma cesaretini göstermeli mi, yoksa göstermemeli miydik? «Proletaryanın önderliğindeki halk kitlelerinin yeni demokratik ülkesinin inşası mı, yoksa büyük toprak ağalarının ve büyük burjuvazinin diktatörlüğü altında yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülke mi?» Bütün Partinin, bütün ordunun ve bütün halkın önünde duran soru buydu. O sıralarda, Liu Şao-çi, «Çin şimdi yeni bir demokrasi ve barış aşamasına girmiştir» iddiasını ortaya atarak teslimiyet çizgisini tezgahladı. «Çin devriminin esas mücadele biçimi, silâhlı mücadeleden, silâhsız kitle mücadelesine ve parlamenter mücadeleye dönüştürülmelidir» ve «Partimizin bütün çalışmalarının yeniden örgütlenmesi gerekir» gibisinden fikirleri tantanalı bir şekilde savundu. Liu Şao-çi, Partimizin, ordusunu ve devrimci üs alanlarını Guomintang'a devretmesini, gerici Çan Kay-şek hükümetinde koltuk kapmaya bakmasını ve ABD ve Çan Kay-şek gericileriyle «devletin kuruluşunda işbirliği» ne girişmesini istiyordu. Aslında bu çizgi, Cen Du-si-yu'nun ve Vang Ming'in çizgilerinin bir devamıydı ve ABD Komünist Partisi dönöğü Browder'ın revizyonist çizgisinin Çin'deki bir yansımasını ifade ediyordu. Başkan Mao, Liu Şao-çi'nin teslimiyetçi çizgisine karşı kararlı bir mücadele verdi ve kesinlikle şunu belirtti: «Çan Kay-şek durmadan halkın gücünün her bir damlasını, halkın kazancının her bir damlasını söküp almaya çalışıyor. Ya biz? Bizim siyasetimiz de, onunla dişe diş mücadele etmek ve her bir karış top-

rak için savaşılmaktadır.» **«Halkın silâhları, tek bir tüfeğe ve tek bir kurşuna kadar korunmalı, elden bırakılmamalıdır.»** Başkan Mao buna şunu da ekledi: **«Her darbeyi uygun bir karşı-darbeyle nasıl cevaplandıracağımız duruma bağlıdır.»** Eğer onlar savaşmak isterlerse, onları toptan yok ederiz; bu uygun bir karşı-darbeyle cevap vermektir. Eğer antlaşma için görüşme yapmak isterlerse, bazan görüşmelere gitmemek, ama bazan da görüşmelere gitmek uygun bir karşı-darbeyle cevap vermek olabilir. Başkan Mao, o zamanki duruma uygun olarak, Çan Kay-şek ordusunun saldırılarını yerle bir etmek üzere mücadele planları hazırladı, hareket hazırlıklarına girişilmesini emretti ve Cuning'g'e görüşmelere bizzat kendisi gitti. Lafta barıştan yana gözüken, ama gerçekte iç savaş çıkartmak isteyen Can Kay-şek'in maskesini düşürdü. O sıralar hastalık derecesinde yaygın olan ABD emperyalizmi korkusuna karşı mücadele etmek için Başkan Mao **«bütün gericiler kağıttan kaplandır»** görüşünü ortaya attı ve böylelikle ABD emperyalizminin ve bütün gericilerin gerçek tabiatını gözler önüne serdi. Çan Kay-şek dört bir yanda iç savaşı başlatınca, Başkan Mao devrimci cesaretle tam zamanında, **«Çan Kay-şek'i yenelim ve bütün Çin'i kurtaralım!»** büyük çağrısında bulundu. Karşı-devrimci savaşı devrimci savaşla bozguna uğratmada ve bütün ülkede siyasî iktidarı silâhlı mücadele yoluyla ele geçirmede bütün ülke halkına önderlik etti. Bu tarihî dönemde Başkan Mao, Partimizin genel çizgisini ve genel siyasetini; proletarya önderliğindeki geniş halk kitlelerinin emperyalizme, feodalizme ve bürokrat kapitalizme karşı yeni demokratik devrimi olarak tesbit etti. Düşman kuvvetlerini teker , teker yok etmek üzere hareket yönünü; düşmanıninkine kıyasla daha üstün bir kuvveti biraraya toplamak olarak tesbit etti.

Ayrıca, devrimin ülke çapında gelişmesindeki farklı şartlara göre, toprak reformu, Partinin sağlamlaştırılması ve inşası, ordunun sağlamlaştırılması ve inşası vb. ile ilgili çalışmalar için bir dizi özel siyasi çizgi ve özel siyasi tedbir tesbit etti. Parti tarafından, ülkedeki bütün köylülerin taleplerini dile getiren «Çin Toprak Kanununun Ana Tezleri» yayınlandı ve kitleleri seferber etmeye ve köylülerin toprak talebini karşılamaya cesaret edemeyen sağ sapmacı hatalar düzeltildi. Parti, Liu Şao-çi'nin toprak reformu ve Partinin sağlamlaştırılması konularında izlediği çizgiyi de düzeltti. Liu Şao-çi'nin görünüşte «sol»a, ama özünde sağa yönelik olan bu çizgisi şu nitelikler tarafından belirleniyordu: Orta köylülerin, özel sanayinin ve özel ticaretin çıkarlarını kösteklemek; hiçbir ayırım yapmadan birçok önder Parti üyesini «engelliyor» gerekçesiyle bir kenara itmek; geniş kitleleri seferber emek yerine, «güvenilir» bir azınlıkla gizli ilişkiler kurmak ve Partinin siyasetini göz önüne almadan her tarafta kampanyalar açmak, keyfi saldırılara ve mücadelelere girişmek vb .Başkan Mao'nun önderliğinde, Kurtarılmış Bölgelerin ve Çan Kay-şek'in hâkimiyeti altındaki bölgelerin geniş halk kitlelerinin desteğini alarak, yüce Çin Halk Kurtuluş Ordusu, Çan Kay-şek çetesinin ABD emperyalizmi tarafından donatılmış sekiz milyonluk ordusunu yok etti, Tayvan ili ve bazıları dışında bütün Çin topraklarını kurtardı, Çan Kay-şek'in saltanatını mezara gömdü ve böylece Çin Halk Cumhuriyeti kuruldu. Artık Çin halkı dirilmişti!

PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ ALTINDA DEVİRİMİ YILMADAN DEVAM ETTİRELİM

1949 yılında Çin Halk Cumhuriyeti'nin kurulması ,esas olarak yeni demokratik devrim aşamasının

bitimini ve sosyalist devrim aşamasının başlangıcını belirledi. Daha ülke çapında zaferin arifesinde yapılan Yedinci Merkez Komitesinin İkinci Genel Toplantısında Başkan Mao, kurtuluştan sonra ülkemizde baş çelişmenin «**işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki çelişme**» olacağını açık seçik belirtmişti. Çelişmenin can alıcı noktası, sosyalist yolun mu, yoksa kapitalist yolun mu izleneceğinde; proletarya diktatörlüğünün mü, yoksa burjuva diktatörlüğünün mü uygulanacağında yatıyordu.

Partimizin adı ve Marksist-Leninist dünya görüşümüz apaçık gösteriyor ki, Partimizin temel programı, burjuvaziye ve bütün diğer sömürücü sınıfları kökünden yok etmek, burjuvazinin diktatörlüğü yerine proletarya diktatörlüğünü kurmak, kapitalizmi sosyalizmle altetmektir. Partinin nihai hedefi, komünizmi gerçekleştirmektir. Yirmi sekiz yıllık kahramanca mücadelemiz, -10 bin li'lik bir Uzun Yürüyüşte hedefe doğru atılmış ilk adımı temsil ediyordu. Proletaryanın siyasi iktidarı ele geçirmesi, devrimin sona erdiği anlamına değil, ikinci adımın başladığı anlamına geliyordu.

Ülkemizin geniş toprakları karış karış kurtarıldı. Mevcudu milyonları bulan Halk Kurtuluş Ordusu hem bir savaş ordusu, hem de bir üretim ordusudur. Partimiz, savaşırken kitleleri harekete geçiren, geniş halk kitleleriyle birlikte Partinin çizgisini ve siyasetini kararlılıkla uygulayan, büyük toprak ağası sınıfının ve büyük burjuvazinin diktatörlüğünün devlet cihazını paramparça eden ve halk iktidarını kuran bu ordusuna dayandı. Halk iktidarımız, modern sanayinin yüzde seksenini oluşturan bürokrat sermayenin tümüne el koydu ve onu sosyalist devlet işletmelerine dönüştürdü. Halk kitlelerini cesaretle seferber

odorok büyük çapta toprak reformu hareketini, karşı-dovrimcilerin bastırılması hareketini, ABD emperyalizmine karşı mukavemet ve Kore'ye yardım hareketini geliştirdi. Üç yılda halk ekonomisini yeniden kurduk ve demokratik halk diktatörlüğünü, yani prolotarya diktatörlüğünü sağlamaştırdık.

1953'te, burjuvazinin kudurganca giriştiği saldırılar, Üç Kötülüğe Karşı Savaş (yiyicilik, israf, bürokratizm) ve Beş Kötülüğe Karşı Savaş (rüşvet, vergi kaçakçılığı, devlet mülkiyetini istismar, devlet ihalelerinde hilekârlık, devletin iktisadi bilgilerini çalmak) hareketleri sayesinde yerle bir edildikten sonra, Başkan Mao, Lenin'in geçiş dönemi hakkındaki öğretisine ve kendi pratiğimize dayanarak, Parti'nin geçiş döneminde izleyeceği siyaseti tesbit etti: «Adım adım ve oldukça uzun bir dönemde ülkenin sosyalist sanayileşmesini ve devlet tarafından tarımda, el sanatlarında, kapitalist* sanayide ve ticarete sosyalist dönüşümü gerçekleştiririm.»

Geçiş döneminde Partinin genel siyasetinin özü şuydu: Üretim araçlarının mülkiyeti meselesini çözüme vardırarak, sosyalist mülkiyeti (yani devlet mülkiyetini ve emekçi kitlelerin ortak mülkiyetini) ülkenin ekonomisinin temeli haline getirmek. Bu, prolotarya diktatörlüğünün sağlamaştırılmasında önemli bir adımdı. Bu meselenin çözümünü aynı zamanda hem kararlı bir şekilde, hem de adım adım ele aldık. Tarımı alanında işe, bağrında sosyalizmin bazı tohumlarını taşıyan karşılıklı yardımlaşma gruplarından başladık. Bu dönüşümü, ilkel tipte yarı-sosyalist kooperatiflerden ileri tipte tam-sosyalist kooperatiflere geçerek gerçekleştirdik. Kapitalist sanayi ve ticaret alanında ilk önce, özel teşebbüse ham madde işleme ve imalat yapması için siparişler verdik. Özel

teşebbüsü, bütün mamullerin alımında ve pazarlar-
masında devlet için mal alıp satan komisyoncular
olarak kullandık. Ondan sonra da, yarı devlete, yarı
özel teşebbüse ait karma teşebbüsler kurulması yolu-
na gittik. Daha sonra kapitalistlere, yatırdıkları ser-
mayeye sabit faizler ödeyerek bir dönüştürme siya-
seti uyguladık. Bu metod, fazla keskin olanları tat-
min etmedi; geçiş süresini çok uzun buldular. Mese-
lenin akşamdan sabaha halledilmesini istiyorlardı. An-
cak bu «sol» sapma, eğitim yoluyla belli ölçüde gide-
rildi.

Sosyalist devrim, kapitalizmi mezarına gömmek
için verilen bir mücadeledir. Sosyalist devrim, ülke-
nin tüm emekçileri tarafından coşkuyla karşılanır-
ken, Liu Şao-çi ve hempaları tarafından kudurganca
kundaklandı. Peng Deh-huay, Gao Gang ve diğerleri
Parti düşmanı bir ittifak oluşturdular ve boş yere de
olsa, Merkez Komitesini bölmeye ve proletarya dik-
tatorlüğünü yıkmaya çalıştılar. Onların bu komplosu
Merkez Komitesi tarafından tam zamanında bastırıl-
dı. Liu Şao-çi daha başından sosyalist dönüşüme kar-
şı çıkmıştı. Daha 1949 yılında, her gittiği yerde, Ye-
dinci Merkez Komitesinin İkinci Genel Toplantısının
aldığı karara karşı çıkarak Merkez Komitesinin arka-
sından, «kişi sömürüyle kendine yararlar sağlar» saç-
malığını savundu. 1950'lerin başlarında, «yeni demok-
ratik düzenin sağlamlştırılması» şiarını ortaya attı.
Aslında «yeni demokratik düzenin sağlamlştırılması»
sözü, kapitalist güçlerin «sağlamlştırılması» ve ge-
liştirilmesi, sosyalist devrimin gerçekleştirilmemesi
ve kapitalist yolda yürünmesi anlamına geliyordu. Bu
şiarı tam zamanında eleştiren Başkan Mao, bunun
burjuva programı niteliği taşıyan bir hata olduğunu
belirtti. Başkan Mao, birçok tarım kooperatifini dağı-

tan Liu Şao-çi ve çetesinin işledikleri sağ sapmacı hatayı, onların «kooperatifleşmeden önce makinalaşma» zırvalarını ve zengin köylü ekonomisini yaygınlaştırma çabalarını eleştirmek için, «Tarım Kooperatifi Üzerine» adlı yazısını ve diğer aydınlatıcı eserlerini kaleme aldı. Bu eserler, yoksul ve aşağı orta köylü kitlelerinin kooperatifleşme karşısında duydukları sosyalist coşkunluğa esin kaynağı oldu. 1950'lerin ikinci yarısının üstünden bir yılı aşkın bir süre geçmişti ki, ülkemizdeki 500 milyon köylü sevinç ve coşkuyla yüce sosyalizm yolunu tuttu. Proletarya geniş köylük bölgelerdeki mevzileri ele geçirmiş olduğundan ve böylece burjuvazi, bir yandan işçilerin, öte yandan da köylülerin yayılım ateşi altında kaldığından tecrit oluyor ve sosyalist dönüşümü kabullenmek zorunda kalıyordu. Böylelikle 1956'da, ülkemizde kapitalist sanayi, ticaret ve el sanatlarının mülkiyet sistemi açısından sosyalist dönüşüm esas olarak tamamlanmış oldu. Bu büyük dönüşüm süresinde, sanayi ve tarım üretimi zarar görmek şöyle dursun, tam tersine ileriye doğru gelişti. Böylece Partinin, geçiş dönemi için izlediği genel çizgisi büyük bir zaferle taçlanmış oldu.

Üretim araçlarının mülkiyet sisteminin sosyalist dönüşümü esas olarak tamamlandıktan sonra, ülkemizde sosyalist devrim ve proletarya diktatörlüğü yeni bir meseleyle karşı karşıya geldi. Ülkemizdeki baş çelişme neydi? Sınıflar, sınıf çelişmeleri ve sınıf mücadelesi hâlâ var mıydı? Çin devriminin gelecekteki görevleri nelerdi? Liu Şao-çi ve dalkavukları bu soruları şöyle cevaplandırıdılar: «Sosyalizm ile kapitalizm arasındaki mücadelede kimin kazanacağı meselesi hallolmuştur.» «Proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişme esas olarak çözülmüştür.»

Ülkemizdeki baş çelişme «ileri sosyalist sistem ile geri sosyal üretici güçler arasındaki çelişmedir.» Aslında bu teori, Bernstein ve Kautski'nin savundukları «üretici güçler teorisi»nin yeni şartlarda ortaya çıkan bir kopyasından başka bir şey değildir. Bu teori, burjuvazinin proletaryaya karşı sınıf mücadelesine yarayan bir araçtı. Onlar, demokratik devrim döneminde proletaryanın, ancak kapitalizm yükselme seviyesine ulaştığı zaman siyasi iktidarı ele geçirebileceğini savundular. Sosyalist dönüşüm yaklaşınca da, «yeni demokratik düzeni sağlamlaştırmaya» kalkıştılar. Üç büyük alandaki (sanayi, tarım ve ticaret Ç.N.) dönüşümün esas olarak tamamlanmasından sonra ise, yukarıda sözü edilen zirvalarını yeniden piyasaya sürerek, proletaryanın devrimi devam ettirmesini durdurmaya çalıştılar. Onların söylediklerine bakılacak olursa, mülkiyet sistemi meselesinin çözüme vardırılmasından sonra sınıf mücadelesi ortadan kalkmış ve sosyalist sistemin sağlamlaştırılmasına gerek kalmamıştı; gerekli olan tek şey, üretime sarılmaktı; sosyalist sistem o günkü Çin'in ihtiyaçlarına göre çok «ileri» idi, dolayısıyla geri dönüp kapitalizmi geliştirmek gerekiyordu. Ayrıca Liu Şao-çi ve çetesi, Başkan Mao'nun arkasından dolaplar çevirerek, bu gibi fesatlıklarını Sekizinci Parti Kongresinin Bildirisine de sızdırarak, kapitalist yolu izleme çizgisini bütün Partiye zorla kabul ettirmeye çalıştı.

Başkan Mao daha o zamandan, Liu Şao-çi ve çetesinin Sekizinci Parti Kongresinin Bildirisine sızdırdıkları kelimelerin yanlış ve Marksizme aykırı olduğunu belirtti. Başkan Mao daha sonra «Halk İçindeki Çelişmelerin Doğru Ele Alınması Üzerine» adlı parlak eserini yayınladı ve sosyalist dönüşümün temel zaferinden sonra sosyalist toplumda sınıflar, sınıf çe-

lişmeleri ve sınıf m¼cadelesi sorusunu Marksizm-Le-
ninizmin gelişme tarihinde ilk defa sistemli bir şekilde
cevaplandırıdı. şuna işaret etti: «¼lkemizdeki m¼lki-
yet sistemine gelince, sosyalist d¼n¼ř¼m esas ola-
rak tamamlanmıştır.» «Ama yıkılan toprakağası sını-
fının ve komprador sınıfın kalıntıları h¼l¼ mevcuttur.
Burjuvazi h¼l¼ mevcuttur ve k¼ç¼k burjuvazi de he-
n¼z kendini yeniden eēitme çabası içindedir. Prole-
tarya ile burjuvazi arasındaki sınıf m¼cadelesi, çe-
şitli siyasi g¼çler arasındaki sınıf m¼cadelesi ve pro-
letarya ile burjuvazi arasında ideolojik alandaki sınıf
m¼cadelesi daha uzun zaman s¼recek, karmaşık ola-
cak ve hatt¼ zaman zaman son derece şiddetlenecek-
tir.» «Sosyalizm ile kapitalizm arasındaki m¼cadelede
kimin kazanacağı hen¼z kesinlikle belirlenmiş de-
ēildir.» Başkan Mao bunların yanı sıra şunu da tesbit
etti: «¼lkemizde bug¼nk¼ sosyal sistem eski siste-
me kıyasla çok ¼st¼nd¼r. B¼yle olmasaydı, eski sis-
tem yıkılıp yerine yeni bir sistem kurulmazdı.» Ve şu-
nu açıkladı: «Kısacası, sosyalist ¼retim ilişkileri ya-
ratılmış bulunuyor; bu ilişkiler ¼retim g¼çlerinin ge-
lişmesine uymaktadır, ama hen¼z m¼kemmел olmak-
tan uzaktır ve m¼kemmел olmayışları ¼retim g¼çleri-
nin gelişmesiyle çelişmektedir. Dolayısıyla, ¼retim
ilişkileriyle ¼retim g¼çlerinin gelişmesi arasında ay-
nı zamanda hem uyum hem de çelişme vardır.»
Bunun için «soyalist sistemimiz kendini daha da ge-
liştirmeli ve saēlamlařtırmalıdır.» «Gelecekte de, bu
gibi çelişmeleri somut verilere g¼re ç¼zmeliyiz. Bu
çelişmeler ç¼z¼ld¼kten sonra da mutlaka yeni me-
seleler çıkacaktır. Yeni çelişmelerin de ç¼z¼me var-
dırılması gerekir.» Diyalektik ve tarih¼ materyalizmin
yenilmez teorisi sayesinde Başkan Mao, Liu şao-çi'-
nin revizyonist zırvalarını geri p¼sk¼rttı ve Partimi-

zi, devrimin proletarya diktatörlüğü altında devam ettirilmesi teorisiyle silâhlandırdı.

Ülkemizde ve yabancı ülkelerde sınıf mücadelesinin gelişmesinin sürekli olarak getirdiği yeni veriler, Başkan Mao'nun devrimin proletarya diktatörlüğü altında devam ettirilmesi teorisinin doğruluğunu ispatlıyordu. 1957 yılında burjuva sağcılarının çılgınca saldırıları ve özellikle Sovyetler Birliği Komünist Partisinin Yirminci Kongresinden sonra Kruşçev-Brejnev dönem kliğinin, Lenin'in vatanında kapitalizmi geri getirmesi düşündürücü bir olaydı. Bu olay bize son derece derin bir ders verdi: Eğer sadece üretim araçlarının mülkiyet sisteminde bir sosyalist devrim yapılır, ama siyasi ve ideolojik cephelerde köklü bir sosyalist devrim yapılmazsa, sosyalist sistem sağlamlaştırılmaz. Kapitalist sistem de öyle kolayca kurulmamıştır. Bunu anlamak için tarihe bir göz atmak ve kapitalizmin nasıl doğduğunu, geliştiğini ve çöküşe gittiğini görmek yeter. Ama proletarya devrimi bütün sömürücü sınıfları kökünden yok eden bir devrimdir. Dolayısıyla, bu devrimdeki sınıf mücadelesi, tarihte bir sömürü sisteminin yerini bir başkasının aldığı devrimlerdeki sınıf mücadelelerinden daha şiddetli ve daha karmaşık olacaktır. Sovyetler Birliği ve bütün dünya proletaryasının ideolojik bakımdan apansız yakalayan Kruşçev-Brejnev dönem kliği, burjuva diktatörlüğünü geri getirdi. Bu kötü bir şeydir, ama kötü bir şey iyi bir şeye dönüştürülebilir. Sovyetler Birliğinde burjuva diktatörlüğünün geri getirilmesinden Sovyet halkı ve bütün dünya Proletaryası ders çıkardı. Sovyetler Birliği'nde burjuvazinin iktidarının geri getirilmesi, tarihin bir bütün olarak gelişmesi içersinde sadece geçici bir olaydır. Sovyetler Birliği proletaryası ve bütün milliyetlerden halk kitleleri, Kruşçev-Brejnev dönem kliğini mutlaka yıkacak, prole-

ınyı diktatörlüğünü yeniden kuracak ve Lenin'in ve Stalin'in başlattığı Ekim Devrimi yolunda ilerleyecektir. Sosyalizm mutlaka bütün dünyada zafere ulaşacaktır. Bu, insan iradesinden bağımsız, objektif bir konudur.

1957 yılında burjuva sağcılara karşı verilen mücadele, Çin proletaryası ile burjuvazi arasında siyasi ve ideolojik cephelerde yürütülen büyük bir muharebeydi. Bütün ülkedeki kitleler, cesaretle konuşmak, görüşlerini serbestçe ortaya koymak, büyük duvar gazeteleri hazırlamak ve büyük tartışmalar düzenlemek üzere harekete geçtiler. Tartışmalar esas olarak şu ana meseleler etrafında toplanıyordu: Devrim ve inşa çalışmalarımız doğru muydu? Sosyalist yolda mı ilerlenilmeliydi? Komünist Partisinin önderliğine, proletarya diktatörlüğüne ve demokratik merkezîyetçiliğe bağlı kalınmalı mıydı? Ülkemizin dış politikası doğru muydu? Bu büyük tartışmalar, geniş halk kitlelerinin, kendileriyle düşman arasına ve doğru olanla yanlış olan arasına kesin bir çizgi çekmelerini, burjuva sağcılarının tecrit edilmesini ve Liu Sao-çi'nin revizyonist zırvalarının çürütülmesini mümkün kıldı. Bu da, proletaryanın mücadele azmini büyük ölçüde yükseltti, burjuvazinin kendini beğenmişliğini, gerilettili, bütün halkın sosyalizm karşısında duyduğu coşkuyu kamçıladı ve ülkemizde sosyalist devrim ve sosyalist İnşa davasını ilerletti. 1958'de Başkan Mao, «Sosyalizmin inşasında var gücümüzle yüksek hedeflere yönelerek daha büyük, daha hızlı, daha iyi ve daha iktisadi sonuçlar elde etmek» genel çizgisini tesbit etti. Başkan Mao, Partimizin devrimci üs alanları inşasından ve halk ekonomisinin geliştirilmesi için birinci beş yıllık planın uygulanmasından edinilen tecrübeleri birleştirdi, Kruşçev tarafından kapitalizmin geri getirilmesi olayından dersler çıkardı ve Liu-Şao-çi ve

avenesinin revizyonist çizgisini eleştirdi. Başkan Mao, proleter siyasetinin her şeye kumanda etmesini ve Parti yönetiminin geniş halk kitleleriyle bütünleşmesini gerektiren genel çizgiyi, sürekli araştırma ve incelemeler temeli üzerinde geliştirdi. Partinin kitle çizgisinin yeni bir gelişmesini temsil eden bu genel çizgi, tarımı temel, sanayiye ise yönlendirici unsur olarak almamızı tesbit ediyordu. Başkan Mao, «iki bacağımız üzerinde yürümek» diye özetlenen; çalışmalarında hem merkezî yönetime, hem de mahalli yönetimlere insiyatif tanımak, kıyı bölgelerinde sanayiden tam olarak yararlanırken ülkenin içlerinde sanayinin inşasını hızlandırmak, sanayi ile tarımı, ağır sanayi ile hafif sanayiye ve modern metotlar ile ülkeye has metotları bir arada geliştirmek ve büyük, orta ve küçük işletmeleri aynı zamanda kurmak gibi bir dizi ilke ortaya koydu. Bu genel çizginin rehberliğinde, halkımızın köylük bölgelerdeki halk komünü örgütlenme biçimi yaratıldı. Bütün ülkede sınai ve tarımsal üretimde ileriye doğru bir atılım görüldü. Bu, partinin genel çizgisinin büyük bir zaferiydi.

Liu Şao-çi ve avenesi, devrimin ve sosyalizmin inşasının hızla yükseldiği bu mükemmel ortam karşısında, taktiklerini değiştirdiler. İlk önce aşırı «sol» şeklinde ortaya çıktılar. Başkan Mao'nun köylük bölgelerdeki halk komünlerinin bir kollektif sosyalist mülkiyet sistemi olduğu yolundaki doğru tezine karşı çıktılar. Değer ve meta üretimi kanunlarını reddettiler ve devrimci kitle hareketini kundaklamaya kalkıştılar. Başkan Mao, bunların hatalarını tam zamanında eleştirdi, geniş kitlelerin devrimci heyecanını korudu ve somut tedbirler alarak kitle hareketini doğru yola yöneltti. 1959 Ağustosunda Sekizinci Merkez Komitesi'nin Sekizinci Genel Toplantısında Peng Deh-huay Par-

tinin genel çizgisine karşı nefret dolu bir biçimde sağdan saldırıya geçti ve Büyük İleri Atılım Hareketine, halk komünlerine ve devrimci kitle hareketine kudurganca hücum etti. Onun ardından Liu Şao-çi de, Partinin genel çizgisine sağdan saldırıya geçti. Bu ikisi ve dalkavukları, üç yıl sürekli devam eden tabii afetlerin sonucunda ve Sovyet revizyonist dönem kliğinin anlaşmaları bozması ve uzmanlarını geri çekmesiyle ortaya çıkan geçici ekonomik güçlükleri her fırsatta abarttılar; Başkan Mao'nun önderliğinde ve Partinin genel çizgisini kesinlikle izleyerek bütün halkın güçlüklerin üstesinden gelebileceğini ve bu yolda önemli başarılar kazanılmış olduğunu reddettiler. İç ve dış siyasette açıktan açığa karşı-devrimci bir çizgi öne sürdüler. Bu çizgi, «San Zi Yi Bao» ve «San Ho Yi Şao» gazeteleri tarafından temsil ediliyordu. «San Zi Yi Bao», serbest pazarın ve özel toprak mülkiyetinin genişletilmesini, kazanç ve zararda kişisel sorumluluk taşıyan küçük işletmelerin teşvik edilmesini ve mahsul payının aile temeline göre tesbit edilmesini istiyordu. «San Ho Yi Şao» da, emperyalizm, revizyonizm ve gericilikle olan ilişkilerimizde mücadelenin tatil edilmesi ve dünya devrimine destek ve yardımın azaltılması görüşünü savunuyordu. Bunlar artık «Kızıl Bayrak» altından çekilmiş, «Beyaz Bayrak» altında «Kızıl Bayrak» a saldırıyorlardı.

Liu Şao-çi dönem kliğinin ortalığı karıştırması, asla onun güçlü olduğunun bir ifadesi değildi. Tam tersine, devrimin derinleşmesi karşısında telaşa ve şaşkınlığa kapılmasının bir ifadesiydi. Tarihî tecrübeler, ülkedeki karşı-devrimcilerin ve Parti içindeki oportünistlerin eylemlerinin sadece siyasi mücadele niteliği taşımakla kalmadığını, aynı zamanda dünya çapında gericilerin eylemleriyle daima ahenk içinde olduğu-

nu ispatlamaktadır. Liu Şao-çi ve hempaları, ABD emperyalizminin, Sovyet revizyonizminin ve Hindistan gericilerinin Çin'e karşı kudurganca yürüttükleri hareketi, kapitalizmi geri getirmek için bulunmaz bir fırsat bildiler. Ne var ki, gerçekler bunun aksini ispatladı; Çin proleteryası ve geniş halk kitleleri güçlüklerden hiçbir zaman yılmadılar. Emperyalizmin, revizyonizmin ve gericiliğin çemberi, ekonomik ablukası, silahlı saldırıları ve yurt içindeki yıkıcı faaliyetleri bizim kılımaza bile dokunamaz. Tam tersine, bütün bunlar, bağımsızlığı ve inisiyatifi elden bırakmamadaki, kendi gücümüze dayanmadaki, anavatanın refahı için vargücümüzle çalışmadaki ve «göklere hücumla kalkan» devrimci ruhla toplumu değiştirmedeki kararlılığımızı bir kat daha artırır. Çin halkı tecrit olmadı. Aksine, emperyalistler, revizyonistler, gericiler ve onların uşakları olan Liu Şao-çi ve çetesi tecrit oldu.

1962 Eylülünde yapılan Sekizinci Merkez Komitesi Onuncu Genel Toplantısı büyük tarihî önem taşır. Bu toplantı, Çin Komünist Partisi önderliğindeki Çin proleteryasının ve emekçi halk kitlelerinin burjuvaziye karşı başlattıkları yeni bir saldırıyı ifade eder. Bu genel Toplantıda Başkan Mao, bütün Partiye, bütün orduya ve ülkenin bütün milliyetlerden halk kitlelerine şu çağrıda bulundu: «Sınıf mücadelesini asla akıldarı çıkarmayın!» Başkan Mao, ülkemizin ve dünya komünist hareketinin tecrübelerini topladı. Partimizin bütün bir sosyalizm tarihî dönemini kapsayan temel çizgisini daha da mükemmel bir şekilde tesbit etti. Bu çizgi artık Partimizin tüzüğüne geçmiş bulunuyor. Başkan Mao ayrıca şuna işaret etti: «Bir siyasi iktidarı devirmek için her şeyden önce daima bir kamuoyu hazırlamak ve ideolojik alanda çalışma yapmak gerektir. Bu, devrimci sınıf için olduğu kadar, kar-

şı-devrimci sınıf için de zorunludur.» Başkan Mao, Onuncu Genel Toplantıdan sonra, «Doğru Fikirler Nereden Gelir?» adlı ünlü yazısını kaleme aldı. «Başkan Mao Zedung'dan Seçme Sözler» (...) derlendi ve yayınlandı. Bu eserin yayınlanması, «Mao Zedung Düşüncesini Canlı bir Şekilde İnceleme ve Uygulama» adı verilen kitle hareketini büyük ölçüde hızlandırdı. Başkan Mao'nun çağrısı üzerine Partimiz, uzun zamandan beri Liu Şao-çi'nin burjuva karargâhının hakimiyeti altında bulunan Pekin Operası, Balesi ve Senfonik Müzik gibi ideolojik alanlara hücumla geçti. Bu hücum sonunda, sanat ve edebiyat alanlarında, işçilerin, köylülerin ve askerlerin bağrından gelen örnek kahramanlar görünmeye başladı. Aynı zamanda Parti bütün ülkede sosyalist eğitim hareketlerini canlandırdı. Sosyalist eğitim hareketi boyunca, Liu Şao-çi dönem kliği gasbettiği iktidardan yararlanarak proletaryaya karşı kudurganca bir karşı-saldırıya geçti. Başkan Mao tarafından açık bir şekilde ortaya konan bu çizgiye karşı çıktılar: «Bugünkü siyasetin baş hedefi, Parti içindeki kapitalist yolu tutmuş mevki sahipleridir.» Bu dönemler çetesi, görünüşte «sol», ama aslında sağ metodlarla kadrolara ve geniş halk kitlelerine saldırdı, kapitalist yolu tutmuş bir avuç mevki sahibini korudu. Başkan Mao'nun geliştirdiği, sosyal ilişkilerin Marksist bilimsel araştırma ve inceleme metoduna «eskimiştir» iddiasıyla karşı çıktılar. «Mao Zedung Düşüncesini Canlı Bir Şekilde İnceleme ve Uygulama» adı verilen kitle hareketine, sanat ve edebiyat alanında devrim yapılmasına ve burjuvazinin eleştirilmesine karşı mücadele açtılar. 1965 Ekiminde Başkan Mao, «Hay Ruy'un Görevinden Azledilmesi» adlı tiyatro eserinin eleştirilmesini başlattı. 1966'da Liu Şao-çi ve çetesi, bu eleştiriye karşılık «Şubat Tezle-

ri»ni uydurdu. Mücadele şiddetlendikçe, Liu Şao-çi gösterdiği kaypaklıklar ve geri dönüşlerle gittikçe kapitalist yolcuların elebaşısı ve Çin'in Kruşçev'i haline geldi. Bizzat Başkan Mao'nun yönetiminde hazırlanan 16 Mayıs 1966 Genelgesi, bütün Partiyi, «Kruşçev gibisinden kimseler»e karşı uyanık olmaya çağırırdı. Bu Genelgeye uygun olarak kurulmuş olan, Merkez Komitesine bağlı Kültür Devrimi Grubu, Büyük Proleter Kültür Devriminde Başkan Mao'nun proleter devrimci çizgisini kararlılıkla izledi. 1966 Ağustosunda Başkan Mao'nun yönetiminde toplanan Merkez Komitesinin On Birinci Genel Toplantısı, «Büyük Proleter Kültür Devrimine İlişkin Karar»ı kabul etti. Başkan Mao, «Karargâhı bombalayın!» başlıklı büyük bir duvar gazetesi çıkartarak, Liu Şao-çi'nin revizyonist yüzünü açığa çıkardı. Ve böylece Büyük Proleter Kültür Devriminin yükselişi başladı.

Büyük bir proleter devrimcisine yaraşır bir cesaret ve ileri görüşlülükle Başkan Mao'nun bizzat başlattığı ve yönettiği, yüz milyonlarca halk kitlesinin katıldığı Büyük Proleter Kültür Devrimi, «proletaryanın burjuvaziye ve bütün diğer sömürücü sınıflara karşı giriştiği büyük bir siyasi devrimdir. Büyük Proleter Kültür Devrimi, Çin Komünist Partisinin ve onun önderliğindeki geniş devrimci halk kitlelerinin Guomindang gericilerine karşı verdikleri uzun süreli mücadelenin bir devamı, proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesinin bir devamıdır.» Büyük Proleter Kültür Devrimine, ikinci Çin Devrimi de denebilir. Başlangıçta bir çok yoldaşımız bu devrimi pek kavrayamadı. Geniş halk kitleleri harekete geçtiğinde, ikiye bölündüğünde ve hattâ şiddet kullanılan mücadeleler patlak verdiğinde, bütün ülke bir süre büyük bir kargaşalık içindeymiş gibi göründü. Bazıları şöyle

sorular soruyorlardı: Liu Şai-çi ve bir avuç çetesi proletarya diktatörlüğü altında iktidarın bir kısmını gasb ettiklerine göre, Başkan Mao'nun onların mevkilerinden alınmaları için bir emir vermesi yetmez miydi? Niçin böyle metotlar kullanılıyordu? Tecrübeler, azletme metodunun birçok kere kullanıldığı halde meseleyi çözemediğini ispatlıyor. Bu, sadece birkaç kişinin mevkiiinden azledilmesi için yapılan bir devrim değildi. Üstyapı alanında yapılan büyük bir devrimdi bu. Liu Şao-çi sadece revizyonist bir çizgiye sahip olmakla kalmıyordu; aynı zamanda bu revizyonist siyasi çizgiye hizmet eden örgütsel bir çizgiye de sahipti. Sayısı hiç de azımsanmayacak birçok birimde önderlik, Marksistlerin ve geniş işçi ve köylü kitlelerinin elinde değildi. Liu Şao-çi kliği ancak, kitleler karanlıkta kalan yanlarımızı aydınlığa kavuşturmak üzere açıkça, etraflı bir şekilde ve aşağıdan yukarıya doğru seferber edildikleri takdirde temizlenebilirdi. Ancak böylelikle yüz milyonlarca halk kitlesi sınıf mücadelesi içinde çelikleşebilir, revizyonizme karşı mücadele içinde eğitilebilir ve bir avuç kapitalist yolcu tarafından gasbedilmiş olan iktidar parçasını geri almak için tecrübe kazanabilirdi. Kargaşalık olarak adlandırılan durum, karşı-devrimcilerin ve çeşitli yafta ve tabelalar ardında kundakçılık ve bozgunculuk yapan kapitalist yolcuların yüzünden meydana geldi. Ama bu güruh, ancak bazı kimseleri bir süre için kandırabilirdi. «Başkan Mao Zedung'dan Seçme Sözler»le silahlanan halk kitleleri tartışmalara katıldılar ve adım adım ilerleyerek iyi insanları kötü insanlardan, proleter devrimci çizgiyi gerici burjuva çizgisinden ayırtmayı ve Başkan Mao'nun proleter devrimci çizgisini ve siyasetini doğru olarak uygulamayı öğrendiler. Bu uğurda bütün ülke Mao Zedung Düşüncesini canlı

bir şekilde inceleyen ve uygulayan büyük bir okul haline geldi; halk kitleleri, fırtınalı mücadeleler içinde, günlük hayatlarında asla öğrenemeyecekleri şeyleri öğrendiler. En sonunda kargaşalık, düşmanların dağılmasına ve halk kitlelerinin çelikleşmesine yol açtı. Halk Kurtuluş Ordusu, «San Ci Liyang Cu» hareketine (geniş solcu kitlelerin sanayiye ve tarıma destek olması ve askeri siyasi eğitimin, askeri denetimi ve yönetimi yerine getirmesi) girişerek halka hizmet yolunda ilerledi. Kurulduğu günden bu yana Halk Kurtuluş Ordumuz hem bir savaş birimi, hem de bir üretim birimi olmuştur ve kırk yılı aşkın bir kitle çalışması tecrübesi vardır. İşte bu yüzden, Halk Kurtuluş Ordusu, Büyük Proleter Kültür Devriminde kitlelerle çabucak birleşebildi. Çeşitli alanlarda devrimi daha da hızlı bir şekilde geliştirebildi. Bunu yaparken kendini de yeniden çelikleştirebildi. Sınıf mücadelesinin fırtınaları içinden doğan, Partinin bütün kademelerindeki Devrim Komiteleri; Halk Kurtuluş Ordusunun, devrimci kadroların ve devrimci kitlelerin yaşlı, orta yaşlı ve genç temsilcilerinden meydana gelen Üçlü Bileşimini gerçekleştirdiler. Parti Komitelerinin sağlamlaşmasından sonra, bu komitenin üyeleri sadece yaşlı kuşaktan proleter devrimcilerden değil, aynı zamanda orta yaşlı ve genç proleter devrimcilerden de oluşmaktadır. Bütün bunlar sayesinde, proletaryanın devrimci davasını sürdürecektir milyonların yetiştirilmesi için elverişli şartlar yaratılmış oldu. Partimiz ve ülkemiz her zamankinden daha büyük bir canlılık kazandı. Başkan Mao'nun dediği gibi: «Büyük Proleter Kültür Devrimi mutlaka gereklidir ve proletarya diktatörlüğünü sağlamlaştırmak, kapitalizmin geri getirilmesini önlemek ve sosyalizmi inşa etmek için tam zamanında yapılmaktadır.» Büyük Proleter Kültür Devrimin-

de büyük zaferler elde edilirken, 1969 Nisanında Dokuzuncu Parti Kongresi bizzat Başkan Mao'nun yönetiminde toplandı. Bu Parti Kongresinde (...) Siyasi Rapor ve Çin Komünist Partisi Tüzüğü onaylandı. Başında Başkan Mao'nun (...) bulunduğu yeni Merkez Komitesi seçildi. (...) Siyasi Raporda, Başkan Mao'nun devrimi proletarya diktatörlüğü altında devam ettirme teorisi sistemli bir şekilde açıklandı ve Büyük Proleter Kültür Devriminden çıkarılan temel dersler özetlendi. Onun için bu makalede Büyük Proleter Devrimini ayrıntılı olarak ele almayacağız.

Dokuzuncu Parti Kongresinden bu yana ülkemizdeki ve yabancı ülkelerdeki sınıf mücadelesinin gelişmesi, Parti Kongresinin çizgisinin bütünüyle doğru olduğunu ispatladı. Dokuzuncu Merkez Komitesinin Birinci ve İkinci Genel Toplantılarında tesbit edilen görevler ve ana çizgiler tamamiyle doğrudur. Her ne kadar Büyük Proleter Kültür Devriminde büyük zaferler kazanılmışsa da, çeşitli cephelerde ve özellikle bütün kültür alanları da dahil üstyapıda mücadele - eleştiri - dönüştürme hareketinin önünde hâlâ zorlu görevler durmaktadır. Proletarya diktatörlüğünü siyasi, ideolojik, iktisadi ve örgütsel bakımlardan sağlamlaştırma görevi, uzun ve amansız bir mücadele vermemizi gerektirmektedir. Başkan Mao, bize, bir, iki, üç ve hattâ dört kültür devrimiyle her şeyin yoluna koyulabileceğini sanmamamızı öğretiyor. Çünkü sosyalist toplum oldukça uzun bir tarihî dönemi kapsar. Bu tarihî dönem boyunca sınıflar, sınıf çelişmeleri ve sınıf mücadelesi vardır. İki yol arasında, yani sosyalist yol ile kapitalist yol arasında mücadele vardır. Kapitalizmin geri getirilmesi tehlikesi vardır. Yurt içinde emperyalizm ve sosyal-emperyalizm tarafından düzenlenen yıkıcı faaliyetler ve saldırı tehdidi vardır. Bu tür çeliş-

molar ancak Marksist sürekli devrim teorisiyle ve bu teorinin rehberliğindeki pratikle çözüme kavuşturulabilir. Başkan Mao'nun öğretilerini bütün Partimiz sımsıkı kavramalı ve bu mücadelenin uzun süreliliğinin ve karmaşıklığının bilincinde olmalıdır. Partimiz Dokuzuncu Parti Kongresinde ve Dokuzuncu Merkez Komitesinin Birinci ve İkinci Genel Toplantılarında tesbit edilen mücadele görevlerini kararlılıkla yerine getirmeli, devrimi proletarya diktatörlüğü altında yılmadan devam ettirmeli ve daha da büyük zaferler kazanmalıdır.

ESAS MESELE ÖĞRENMESİNİ BİLMEKTİR

Partimizin yarım yüzyıldır izlediği mücadele yoluna geriye dönüp bir bakacak olursak, şu gerçeği görürüz: Partimiz Başkan Mao'nun çizgisine aykırı hareket ederse, geriliyor ve yenilgiye uğruyor. Ama Partimiz Başkan Mao'yu harfiyen izler, Mao Zedung Düşüncesine uygun hareket eder ve Başkan Mao'nun çizgisini uygularsa, ilerliyor ve zaferler kazanıyor. Mao Zedung yoldaşın eserleri, Çin Komünist Partisinin devrimi ve sosyalizmin inşasını yönetmedeki teori ve pratiğinin en mükemmel özümlemesidir.

1939'da Mao Zedung yoldaş, Partimizin tarihî tecrübelerini özetlerken şöyle demişti: «Partinin çelikleşmesi ve geçmişteki hataların tekrarlanmaması için, Marksizm-Leninizmin teorisi ile Çin devriminin pratiğinin birliği temeli üzerinde, geride bıraktığımız on sekiz yılın tecrübelerini ve günümüzün getirdiği yeni tecrübeleri özümlemek ve bütün Partiye yaymak görevimizdir.»

Bugün bütün Parti, Partimizin Başkan Mao tarafından özetlenmiş olan tarihî tecrübelerinden özellik-

le hangilerine dikkat etmeli ve hangilerini incelemelidir?

1. Maksizm-Leninizmin evrensel gerçeği ile Çin devriminin somut pratiğinin birleştirilmesine, «Partimizin bu sağlam ideolojik ilkesine» bağlı kalmak gerekir.

Parti tarihi bize şunu gösteriyor: Başkan Mao, önderlik ettiği Çin devriminin büyük pratiğinde, diyalektik ve tarihî materyalist dünya görüşüne her zaman bağlı kalmıştır. Başkan Mao ısrarla şunların üzerinde durmuştur: Marksizm-Leninizmin tavrını, bakış açısını ve metodunu uygulayarak, Çin toplumundaki çeşitli sınıfların siyasi ve iktisadi durumunu ve bunların birbirleriyle olan ilişkilerini titizlikle araştırmak ve incelemek; düşmanlarımızın, dostlarımızın ilişkilerini ve kendi ilişkilerimizi somut olarak tahlil etmek; olumlu ve olumsuz tarihî tecrübeleri bilimsel bir şekilde toparlamak ve Partinin çizgisini ve siyasetini doğru olarak tesbit etmek. Böylece Başkan Mao, Marksizm-Leninizmi devraldı, savundu ve geliştirdi. Bütün Partiyi, bütün orduyu ve bütün halkı zaferden zafere götürdü. Buna karşılık, Cen Du-siyu, Vang Ming, Liu Şao-çi ve öteki sahte Marksistlerin ortak özellikleri şuydu: ideolojik bakımdan, teoriyi pratikten, objektif olanı sübjektif olandan koparmak. Hepsi de ya sağdan ya da «sol»dan idealist felsefeyi savundular; tarihî materyalizme karşı çıktılar ve onu çarpıttılar; araştırma ve incelemenin, sınıf tahlilinin, teoriyle pratiğin birliğinin karşısına dikildiler. Onlar da Marksizm - Leninizmden söz ediyor, hattâ kendilerini Marksist teorisyenler olarak tanıtıyorlardı. Ama bununla sadece, işçi sınıfından ve köylülükten gelen kadroları, saf ve tecrübesiz gençleri bastırmayı ve aldatmayı amaçlıyorlardı. Onlar hiçbir zaman Marksizme uygun hareket

otmediler, aksine her zaman Marksizme karşı oldular. Böylece söyledikleri ve yaptıkları, sosyal gelişmenin objektif kanunlarına ve geniş halk yığınlarının ihtiyaçlarını doğru olarak yansıtan Başkan Mao'nun devrimci çizgisine ters düştü. Bunun sonucunda, devrimci pratikte kaçınılmaz olarak **başarısızlığa** uğradılar. Bazı yoldaşlarımız bir süre doğru çizgiyle yanlış çizgiyi birbirinden ayırtedemediler. Çünkü bunlar ya Marksist-Leninist eserleri incelememişlerdi, ya da biraz incelemiş olsalar bile, meseleleri, Başkan Mao'nun ısrarla tekrarladığı Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeği ile Çin devriminin somut pratiğinin birleştirilmesi temel ideolojik ilkesi açısından ele almamışlardı. Objektif dünyanın değiştirilmesi süreci içinde kendi sübjektif dünyalarını yeniden kalıba dökememişlerdi. Bu, Komünist Partisinin eski ve yeni üyelerinin akıldan çıkarmamaları gereken son derece köklü bir tarihî tecrübedir.

Bugün Partimizin bütün yoldaşları ve öncelikle üst kademeler, Başkan Mao'nun «Dikkatle Okuyup İnceleyin ve Marksizmi İyi Kavrayın» talimatına uyarak, Marks'ın, Engels'in, Lenin'in, Stalin'in eserlerini, Başkan Mao'nun yazılarını, Partimizin elli yıllık tarihi tecrübelerini ve günümüzün yeni tecrübelerini ciddiye inceliyorlar. Kadrolar arasında yürütülen inceleme hareketi geniş halk kitleleriyle birleştirilmiş ve olumlu sonuçlar elde edilmiştir, daha da edilecektir. Bunda uzun süre sebat etmeliyiz. Okuma ve inceleme yaparken, teori ile pratiğin birleştirilmesi ilkesine bağlı kalmak önde gelen bir iştir. Okuma ve inceleme, üç büyük devrimci hareketin (sınıf mücadelesi, üretim mücadelesi ve bilimsel deney) pratik meselelerine ve dünya devrimine bağlı olarak yürütülmelidir. Bu, okumayı araştırmaların, incelemelerin ve tecrübelerin

özümlemesiyle birleştirmek; tarihî tecrübelerin incelenmesini bugünkü mücadeleyle birleştirmek; ve geçmişteki oportünizmin eleştirisini modern revizyonizmin eleştirisiyle birleştirmek anlamına gelir. Ülkenin kurtarılmasından sonra, Başkan Mao önce bütün Partiyi, Hu Şi-yi'nin, karşı-devrimci Hu-feng kliğinin ve burjuva sağcılarının eleştirilmesine yöneltti. Daha sonra da Liu Şao-çi dönek kliğini eleştirmeye yöneltti. Bunlar, bütün Parti, bütün ordu ve bütün halk için çok değerli derslerdi. Başkan Mao'nun önderliğinde bütün Parti, merkezinde Sovyet revizyonist dönek kliğinin bulunduğu modern revizyonizmi eleştirdi. Özellikle uluslararası komünist hareketin genel çizgisiyle ilgili büyük bir tartışma açtı, bütün Partiye son derece köklü ve canlı bir Marksist-Leninist eğitim sağladı. Maksizm-Leninizmin modern revizyonizme karşı mücadelesi, uluslararası komünist harekette iki çizgi arasındaki bir ilke mücadelesidir. Kruşçev, Brejnev ve benzerleri, proletarya devrimine ihanet eden hainlerdir. Günümüzün kudurgan sosyal-emperyalistleri, dünya çapındaki Çin aleyhtarı, anti-komünist, halk düşmanı kampanyanın saldırı müfrezeleridir. Merkezinde Sovyet revizyonizminin bulunduğu modern revizyonizmi teşhir ve mahkum etmeye devam etmek ve bu mücadeleyi sonuna kadar sürdürmek, Partimizin enternasyonalist bir görevidir. Partimizin bütün yoldaşları, Marksizm-Leninizmi incelemeli, bu incelemeyi ülkemizdeki ve yabancı ülkelerdeki modern revizyonizmin eleştirisiyle birleştirmeli ve mücadele içinde Marksizmin gerçeğiyle sahtesini ayırdetmeyi öğrenerek Marksizmi gerçekten iyi kavramalıdır.

2. Parti içindeki mücadele doğru bir şekilde yürütülmelidir. Özünde birbirinden farklı olan iki çelişmeyi, yani bizimle düşman arasındaki çelişme ile halk

içindeki çelişmeleri birbirinden doğru bir şekilde ayırmak gerekir. İşte, Partinin, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi ilkeleri temeli üzerinde birliğini güçlendirmesinin, düşmanı yenerek proletaryayı ve devrimci halk kitlelerini zafere ulaştırmasının temel güvencesi budur.

Parti içine sızmış olan bir avuç burjuva tertipçisi, mevki düşkünü, döneke, casus ve yabancı ülkelerle gizli bağları olan gizli hain tamamen açığa çıkarılmalıdır. Kötü unsurlar, kendilerini gizleme, gizli tertiplere girişme ve ikiyüzlü davranma alışkanlığına sahiptirler. Ama gizli faaliyetlerde bulundukları için eninde sonunda ortaya çıkmak zorunda kalırlar. Birkaç on yıl boyunca kendini Partiden gizleyen, ama sonunda gün ışığına çıkarılan döneke ,bozguncu ve gizli hain Liu Şao-çi ve sonunda yabancı ülkelere kaçarak tam bir vatan haini ve düşman ajanı olan Vang Ming bunun örnekleridir.

Parti içindeki hatalı yoldaşlara karşı farklı bir ilkedenden hareket etmeli, ideolojik açıklık sağlamak ve yoldaşlar arasında birlik yaratmak üzere, «birlik-eleştiri-birlik», «gelecekteki hataları önlemek için geçmişteki hatalardan ders çıkarmak» ve «hastayı kurtarmak için hastalığı tedavi etmek» ilkelerini uygulamalıyız. Başkan Mao bu ilkeyi şöyle açıkladı: «Geçmişte yapılan bütün hataları hiç acımadan açığa çıkarmalı ve gelecekte daha dikkatli ve daha iyi çalışabilmek için, geçmişte kötü olan her şeyi bilimsel bir şekilde tahlil etmeli ve eleştirmeliyiz. İşte 'gelecekteki hataları önlemek için geçmişteki hatalardan ders çıkarmak' cümlesinin anlamı budur. Ancak hataları ortaya çıkarır ve kusurları eleştirirken hedefimiz, bir hastalıkla mücadele eden hekiminki gibi sadece ve sadece hastayı kurtarmaktır, yoksa hastayı tedaviye boğup öl-

dürmek değil.» Büyük Proleter Kültür Devriminde Başkan Mao bu ilkenin üzerinde tekrar tekrar durarak şunu belirtti: «Hatalarında direten ve tekrar tekrar eğitilmelerine rağmen hatalarını düzeltmeyi reddeden Parti düşmanı ve anti-sosyalist unsurlar dışında, bütün insanlara hatalarını düzeltmeleri için fırsat tanınmalı ve işledikleri suçları yararlı işler yaparak gidermeleri için teşvik edilmelidirler.» Mao Zedung yoldaşın Parti içindeki çelişmelerin ele alınmasındaki bu doğru ilkesi, sağ ve «sol» oportünist zırvalardan tamamen ayrılır. Sağ oportünist zırva, haklı ile haksızı ayırmadan «Parti içinde barış» görüşüdür. «Sol» oportünist zırva ise, «amansız mücadele, amansız darbeler indirme» görüşüdür. Partimizin, proletaryanın öncü müfrezesi rolünü daha iyi yerine getirebilmesi için, Parti içinde farklı tarihî şartlarda verilen mücadelelerden çıkan tarihî tecrübeleri incelemeliyiz.

3. Kendini beğenmişlikten kaçınmak için büyük çaba harcamalıyız. Bu, büyük zaferler elde etmiş, siyasi iktidarı elinde tutan ve ülkenin tüm milliyetlerden halk kitlelerine sosyalist devrim ve sosyalist inşada önderlik eden bir Parti; bütün dünya proletaryası, ezilen halklar ve boyunduruk altındaki milliyetler önünde yerine getirmekle yükümlü olduğu büyük bir enternasyonalist görevi bulunan bir Parti için, özellikle önemlidir.

Mao Zedung yoldaş şuna işaret etti: «Partimizin tarihinde, bize her zaman zarar vermiş olan kendini beğenmişlikler birçok defa ortaya çıkmıştır. Bunlardan birincisi 1927 yılının ilk yarısında ortaya çıkmıştır. O sıralarda Kuzey Harekat Ordusu Vuhan'a ulaştığı için bazı yoldaşlar hindi gibi kabarıyorlardı; kendilerine o kadar güveniyorlardı ki, Guomindang'ın üstümüze çullanma niyetinde olduğunu unutmuşlardı. Bu-

nun sonucunda, Cen Du-siyu'nun çizgisinin getirdiği hatalar yüzünden devrim yenilgiye uğradı. İkincisi 1930 yılında ortaya çıktı. Kızıl Ordu, Çan Kay-şek'in Fen Yu-siang'a ve Yen Si-cang'a karşı vermekte olduğu savaştan yararlandı ve bir iki zafer kazandı; bunun üzerine gene bazı yoldaşların burnu büyüdü ve gene hindi gibi kabardılar. Bunun sonucunda da, devrimin kuvvetlerine büyük kayıplar verdiren Li Li-san çizgisinin hataları doğdu. Üçüncüsü 1931'de ortaya çıktı. Kızıl Ordu, «Üçüncü Kuşatma ve Yok Etme Harekatı»nı bozguna uğramıştı. Bunun hemen ardından da, bütün Çin halkı Japon işgaline karşı muazzam bir Japon aleytarı harekete girişmişti. Gene bazı yoldaşlar kibirlendiler ve kendini beğenmişliğe kapıldılar. Bu yüzden, siyasi çizgide daha da vahim hatalar belirdi. Bu hatalar bizim, onca zahmetle biraraya getirdiğimiz devrim kuvvetlerinin yüzde doksanını kaybetmemize yol açtı. Dördüncüsü 1938 yılında ortaya çıktı. Japon saldırısına karşı mukavemet savaşı başlamış, birleşik cephe kurulmuştu. Gene bazı yoldaşlar cüretkarlığa ve kibirliliğe kapıldılar. Bu yüzden, bir bakıma Cen Du-siyu'nun çizgisini hatırlatan hatalar yapıldı. Bu defa da, bu yoldaşların yanlış görüşlerinin en etkili olduğu bölgelerde devrimci faaliyete büyük zararlar verilmiş oldu. Tüm Partili yoldaşlar, tekrar tekrar düşülen bu hatalardan dersler çıkarmalıdır.» «Başarılar baş döndürmemelidir.»

«Alçakgönüllülük kişinin ilerlemesini sağlar. Kibirlilik ise gerilemeye yol açar. Bu gerçeği daima akılda tutmalıyız.»

4. İki Nokta Teorisine uygun hareket etmeliyiz. Esas olan yönü izlerken, saklı olabilecek öbür yöne de dikkat etmeliyiz. Esas yönü bütünüyle ve sıkı sıkıya kavramalıyız. Ama aynı zamanda, esas olmayan, tali

yönün ortaya çıkardığı meseleleri de birbiri ardına çözmeliyiz. Şeylerin hem olumlu, hem de olumsuz yanlarını görmeliyiz. Şimdiden ortaya çıkmış meseleleri görmeli, ama henüz belli olmayan, fakat ortaya çıkabilecek meseleleri de hesaba katmalıyız.

Partimiz demokratik devrim döneminde burjuvaziyle birleşik cephe kurduğunda, dostluk esas yön haline geldi. Bu dönemde Mao Zedung yoldaş «hep dostluk, mücadele yok» şeklindeki sağ sapmaya karşı mücadele etmeye daima dikkat gösterdi. Partimizin burjuvaziyle olan ittifakı parçalandığında ve silahlı mücadele devrimin başlıca biçimi haline geldiğinde, Mao Zedung yoldaş, «hep mücadele, dostluk yok» şeklindeki «sol» sapmayla mücadeleye dikkat etti. Halk Kurtuluş Savaşının ülke çapındaki zaferinin arifesinde Başkan Mao ileri görüşlülükle şunu belirtti: «Öyle komünistler olabilir ki, silahlı düşmanlar tarafından aldedilemezler ve düşmana karşı bu mukavemetlerinden dolayı kahraman sıfatına layıktırlar; ama şekere bulanmış mermilerle yapılan bir saldırıya dayanamazlar ve şekere bulanmış mermiler tarafından aldedilebilirler.» Başkan Mao Partiye şu çağrıda bulundu: «Yoldaşların alçakgönüllü, dikkatli ve kibirlilikten ve ihtiyatsızlıktan arınmış tarza bağlı kalmalarına yardım edilmelidir. Yoldaşların sade yaşayış ve sıkı mücadele tarzını korumalarına yardım edilmelidir.»

Sosyalist devrim döneminde, burjuvaziye karşı giriştiğimiz saldırılar ve kazandığımız zaferler ne zaman esas yön haline geldiyse, Başkan Mao bir dizi proleter siyasetine işaret ederek, sade kalmamızı, kişinin daha da çok eğitimden geçmesini sağlayarak saldırı hedefini daraltmamızı, birleşilebilecek herkesle birleşmemezi ve bu siyasetimize karşı çıkan «sol» sapmaya engel olup onun üstesinden gelmemizi öner-

di. Fakat burjuvazinin bize karşı saldırıya geçmesi ya da Partimizin ilerlediği yolda geçici zorluklarla karşılaşması ve bütün gücünü toplayarak ortadaki hata ve kusurları düzeltmesiyle ilgili olarak Başkan Mao bize daima tetikte olmamız, proletaryanın önderliğinde sebat etmemiz, esas yönle tali yönü birbirinden ayırmamız, her şeyi olumlu saymamamız ,ama her şeyi de reddetmememiz, açık ya da gizli düşmanların tezgahladığı kundaklamalara ve karşı-saldırlara karşı korunmamız ve sosyalist yoldan sağ sapmaya karşı mücadele edip onun üstesinden gelmemiz gerektiği konusunda uyarıda bulundu. Tarihte belli bir akımın Parti davasına zarar verecek ölçüde geliştiği her canalcı dönemde, Başkan Mao daima cesaretle ve proleter devrimci gözüpeklikle ceroyanı göğüslemesini bilmiştir.

5. Kitle çizgisine bağlı kalmak gerekir. Partimizin bütün çalışmalarında, temel çizgi, kitlelere dayanmak, kitlelere güvenmek ve kitleleri tam anlamıyla seferber etmektir. Kitlelerden kitlelere ilkesini izleyin; kitlelerin fikirlerini toparlayıp birleştirin ve sonra onları yeniden kitlelere götürün ve uygulayın. Biz, bağımsızlığı koruma, inisiyatifi kendi elimizde tutma ve kendi gücümüze güvenme ilkelerine sıkı sıkıya bağlıyız. Çünkü şuna inanıyoruz: «Dünya tarihini yaratan biricik güç, halktır.»

Gerek demokratik devrim, gerekse sosyalist devrim döneminde, Mao Zedung yoldaş tekrar tekrar kitle çizgisinin önemine işaret etti. Kitle çizgisine bağlı kalmayı, diyalektik materyalist bilgi teorisine bağlı kalmanın temeli olarak gördü ve Çin halkının ve dünya halklarının büyük çoğunluğunun çıkarları için çalışmayı, proletaryanın devrimci davasını sürdürenler için zorunlu bir ön şart olarak tesbit etti. Cen Du-si-

yu, Vang Ming ve Liu Şao-çi gibi sahte Marksistlerin halk kitlelerini inkar etmeye ve baskı altına almaya hizmet eden gerici bakış açılarını şiddetle reddetti. Ayrıca, Parti içinde halk kitlelerinden kopmaya yönelik eğilimleri her zaman şiddetle eleştirdi ve düzeltti. Başkan Mao bize daima şunu öğretti: Komünist Partisinin halkla olan ilişkileri, balığın suyla olan ilişkisi gibidir. Bir komünist kendisini hiçbir zaman kitlelerden koparmaz. Bugün, Büyük Proleter Kültür Devriminde büyük zaferler kazandığımız ve Partiyle kitleler arasındaki bağların her zamankinden daha sağlam olduğu bir sırada, kitlelere gitmeye, onlara dikkatle kulak vermeye, onlarla ilgilenmeye ve ortaya çıkan meselelerde onlara danışmaya daha da fazla önem vermeliyiz. 7 Mayıs Kadro Okullarını iyi işletmeliyiz. Kollektif üretim çalışmalarına düzenli olarak katılmalıyız. Kitlelerden kopma hatasının tekrarlanmasına karşı koymak gerekir. Biz, kendilerini küçük, sıradan kişiler gibi gösteren, ama aslında azılı birer mevki düşkünü olan kimselerin aksine, bütün içtenliğimizle kitlelerden öğrenmeliyiz. Kitleleri Mao Zedung Düşüncesiyle sebatla ve yılmadan eğiterek sapmaların üstesinden gelmeliyiz. Halk kitlelerinin siyasi bilincini yükseltmeliyiz.

Başkan Mao, ülkenin bütün milliyetlerinin birliğiyle her zaman ilgilendi. Ülkemiz, çok milliyetli bir ülkedir. Han milliyeti ile milli azınlıklar arasındaki ilişkilerin iyi düzenlenmesi gerekir. Gerek Han şovenizmine, gerekse mahalli milliyetçiliğe karşı mücadele etmeliyiz. Devrimde ve anavatanın sosyalist inşasında çeşitli milliyetler arasında kurulan kardeşçe ilişkileri geliştirmeliyiz. Ülkenin bütün milliyetlerden halk kitlelerinin yüce birliğini güçlendirmeliyiz.

6. Demokratik merkezîyetçiliğe sıkı sıkıya bağlı

kalmak gerekir. Partimizin tüzüğü şunu açıkça tesbit etmiştir: Partinin örgütsel ilkesi, demokratik merkeziyetçiliktir. Yani demokrasi temelinde merkeziyetçilik ve merkezî yönetim altında demokrasi. Parti içinde ve dışında, hem merkeziyetçiliğin, hem demokrasinin; hem disiplinin, hem serbestliğin; hem irade birliğinin, hem de kişisel yaratıcılığın ve canlılığın bulunduğu bir siyasi ortam yaratılmalıdır. Partimiz mücadelecî bir partidir. Merkeziyetçilik, disiplin ve irade birliği olmadan düşmanı yenemeyiz. Ama demokrasi olmadan da doğru bir merkeziyetçilik olamaz. Bu yüzden Başkan Mao, «dediğim dedik» zihniyetine her zaman karşı çıkmış ve insanların söyleyeceklerini serbestçe söylemeleri görüşünü savunmuştur. O, yalan söylenmesine karşı çıkar, doğru söylenmesini savunur. Cesaretle eleştiri ve özeleştiri yapmayı, proletaryanın devrimci davasını yürütenler için bir ön şart olarak görür. Partimizin geleneksel demokratik tarzının etkili olmasını sağlamalı, sürekli eleştiri ve özeleştiri yapmalı, gerçeklere sarılmalı ve hataları düzeltmeliyiz. Ama bizim demokrasimiz, hem orduda, hem de halk içinde merkeziyetçiliği sağlamlaştırmayı, disiplini güçlendirmeyi ve mücadele gücünü artırmayı hedef alır, yoksa bunların tersini değil. Bütün kademelerden Parti komiteleri, Parti Komiteleri Sistemini kurmalı ve mükemmelleştirmelidirler. Merkezî yönetimi güçlendirmeli ve tek bir merkeze karşı olan birkaç merkezin doğmasını önlemelidirler. Mao Zedung Düşüncesi temelî üzerinde ve başında Başkan Mao'nun (....) bulunduğu Parti Merkez Komitesi önderliğinde, fikir, siyaset, planlama, kumanda ve eylem birliğini gerçekleştirmeliyiz.

7. Güçlü bir Halk Ordusu inşa etmek gerekir. Partimizin tarihî tecrübeleri bize şunu gösteriyor:

•Halkın ordusu yoksa, hiçbir şeyi yok demektir.» Çin Halk Kurtuluş Ordusu, yüce önderimiz Başkan Mao tarafından kurulan ve yönetilen (...) bir proletarya ordusudur. İlkemiz şudur: «Parti silahlara kumanda eder. Silahların Partiye kumanda etmesine hiçbir zaman izin verilmemelidir.» Başkan Mao, Marksist-Leninist çizgiye sımsıkı sarılarak, sağ ve «sol» oportünizmin yıkıcılığını bozguna uğrattı ve ordumuz böylelikle gelişip güçlendi, proletarya diktatörlüğünün dayanağı haline geldi. Dünyada sınıflar var oldukça, emperyalizm var oldukça, barış olmayacaktır. Bugün iki süper devlet, Amerikan emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmi, birbirleriyle hem rekabet hem işbirliği içinde, bir tahakküm siyaseti uyguluyorlar ve dünyayı kendi aralarında boşuna paylaşmaya çalışıyorlar. Japon militarizmi de, «Büyük Doğu Asya Karşılıklı Refah Alanı» eski hülyasını gerçekleştirmeye çalışıyor. Dolayısıyla, bunların anavatanımıza karşı girişebilecekleri saldırı ve ülke içinde girişebilecekleri yıkıcı faaliyet tehlikesini bir an olsun gözden kaçırmamalıyız. İlkemiz şudur: «Biz saldırıya uğramadan saldırmayız; ama saldırıya uğradık mı, mutlaka karşı-saldırıya geçeriz.» Savaşa karşı hazırlıklı olmayı bir an akıldan çıkarmamalıyız. Hangi emperyalizmden gelirse gelsin, saldırı ve yıkıcı faaliyet tertiplerini yerle bir etmeye her zaman hazırlıklı olmalıyız. Tayvan'ı mutlaka kurtaracağız. Güçlü bir kara kuvvetlerinin yanı sıra, güçlü bir hava kuvvetlerine ve donanmaya da ihtiyacımız var. Yalnızca düzenli orduyu değil, aynı zamanda geniş çapta Halk Milislerini de örgütlemeliyiz. Böylelikle, hangi emperyalizm bize saldırmaya kalkışacak olursa olsun, halk savaşının engin okyanusunda mutlaka boğulacaktır.

8. Proleter enternasyonalizmine sımsıkı bağlı

kalmalıyız. Başkan Mao, bütün Partiyi ve bütün ülke halkını daima proleter enternasyonalizmi ruhuyla eğitmiştir. İşte Partimiz ve halkımız bu sayede, sağ ve «sol» oportünist bozguncuları yenilgiye uğratabilmiş, Çin'deki devrimin dünya devrimine destek ve yardımcı olmadaki ilişkilerini doğru bir şekilde ele alabilmiştir.

Elli yıllık mücadelesi boyunca Çin Komünist Partisi, bütün dünya proletaryasının ve bütün ülkelerin halklarının, dost ülkelerin ve örgütlerin ve kardeş Marksist-Leninist parti ve örgütlerin her zaman desteğini almıştır. Kazandığımız zaferler, bu destekten ayrı düşünülemez. Biz onlara ebediyen müteşekkirimiz ve onları hiçbir zaman unutmayacağız. Başkan Mao bize şunu öğretiyor: «Leninist bakış açısına göre, bir sosyalist ülkede nihai zaferin kazanılması sadece o ülkenin proletaryasının ve geniş halk kitlelerinin çabalarına bağlı değildir, nihai zaferin elde edilmesi aynı zamanda bütün insanlığın kurtuluşuna yol açacak olan dünya devriminin zafere ulaşmasına ve insanın insan tarafından sömürülmesi sisteminin yeryüzünden kaldırılmasına bağlıdır.» Çin proletaryasının ve Çin halkının temel çıkarları, sadece Arnavutluk, Vietnam, Laos, Kamboçya, Kore ve bütün Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının çıkarlarıyla değil, aynı zamanda ABD, Sovyetler Birliği ve Japonya halkları da dahil dünyanın bütün diğer ülkelerinin halklarının çıkarlarıyla da tamamen birdir. Başkan Mao'nun 20 Mayıs 1970 Bildirisinde belirttiği gibi, «Yeni bir dünya savaşı tehlikesi hâlâ vardır. Bütün ülkelerin halkları buna karşı hazırlıklı olmalıdır. Ama bugün dünyada esas akım, devrimdir.» Çin Komünist Partisinin görevi, bir yandan devrimi başarıyla ilerletmede ve ülkenin inşasını

da ülke proletaryasına ve geniş halk kitlelerine önderlik etmek, öte yandan da ABD saldırganlarını ve onların tüm uşaklarını altetmek üzere bütün ülkelerin halklarıyla omuz omuza mücadele etmek, iki süper devletin tahakküm ve emperyalist saldırı ve savaş siyasetine karşı koymaktır. Bizim sağlam ve sarsılmaz ilkelere dayanan tavrımız budur. Gerçi devrimde ve ülkenin inşasında bazı başarılar elde etmiş bulunuyoruz, ama ülkemiz bugün hâlâ nisbeten yoksul ve geri bir ülkedir. Dünya devrimine olan katkımız hâlâ çok azdır. aba göstermeye devam etmeliyiz. Ama Çin birkaç yıl sonra güçlü bir sosyalist ülke haline gelse bile, asla kendini beğenmiş büyük devlet şovenizmine ya da büyük parti şovenizmine kapılmamalıyız. Başkan Mao'nun şu öğretisini akıldan çıkarmamalıyız: «Biz Çinliler, uluslararası ilişkilerimizde, büyük devlet şovenizmini kararlılıkla, sonuna kadar ve tamamen yok etmeliyiz.» Büyük olsun, kk olsun, her milletin hem güçlü, hem de zayıf yanları vardır. Biz diğer ülkelerin devrimci halklarının güçlü yanlarından öğrenmeli, daima onlarla birleşmeli ve birlikte zafere ulaşmalıyız.

Binlerce kahraman, etin ve uzun mücadeleler içinde hayatlarını Çin halkının ve bütün dünya halklarının kurtuluşu yoluna adadılar. Onların devrimci ruhu bize daima şevk verecektir. Önümüzde ne kadar güçlük ve sıkıntı olursa olsun, hiçbir şey ilerlememizi durduramayacaktır. Çin Komünist Partisinin kurulduğu elli yıl öncesine kıyasla, bugün bütün dünyada devrimci durum son derece elverişlidir. Emperyalizmin, revizyonizmin ve gericiliğin sonu yakındır.

Daha da büyük zaferler için birleşelim!

Yaşasın Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi!

Yaşasın yüce, şanlı ve doğru Çin Komünist Partisi!

Yaşasın Başkan Mao'nun proleter devrimci çizgisinin zaferi!

Yaşasın yüce önder Başkan Mao!

Başkan Mao'ya uzun, çok uzun bir hayat!

Ç.K.P. 10. MİLLİ KONGRESİNE MERKEZ KOMİTESİNİN RAPORUNDAN BİR BÖLÜM

Çin Komünist Partisi, 1971'den sonra Moa Zedung önderliğinde, parti düşmanı Lin Biao Kiliğini açığa çıkardı ve yıktı. Yayınladığımız bu kısa tarihin bütünlük kazanabilmesi için, ÇKP 10. Milli Kongresine Merkez Komitesinin sunduğu raporun ilgili bölümünü ek olarak sunuyoruz.

DOKUZUNCU MİLLİ KONGRENİN ÇİZGİSİ ÜZERİNE

Partinin Dokuzuncu Kongresi, bizzat Başkan Mao'nun başlattığı ve yönettiği Büyük Proleter Kültür Devriminde büyük zaferler elde edildiği bir sırada toplanmıştı.

Maksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesinin devrimi proletarya diktatörlüğü altınında devam ettirme teorisine uygun olarak, Dokuzuncu Kongre, tarihin tecrübelerinin yanısıra Büyük Proleter Kültür Devriminin yeni tecrübelerini de toparlayıp özetledi. Liu Şao-çi'nin revizyonist çizgisini eleştirdi ve bütün bir sosyalizm tarihi dönemi için tesbit edilen Partinin temel çizgisini ve siyasetlerini bir kere daha doğruladı. Yoldaşların hatırlayacağı gibi, Dokuzuncu Kongre 1 Nisan 1969'da açıldığında, Başkan Mao şu büyük çağrıda bulunmuştu: **«Daha da büyük zaferler kazanmak için birleşin.»** Aynı yılın 28 Nisanında Dokuzuncu Merkez Komitesinin Birinci Genel Toplantısında, Başkan Mao bir kere daha açıkça şunu belirtti: **«Tek bir amaç için, yani proletarya diktatörlüğünün sağlamlaştırılma-**

ası için birleşin.» «Bütün ülke halkının proletarya önderliğinde zafer kazanmak için birleşmesini sağlamalıyız.» Ayrıca şuna da işaret etti: **«Birkaç yıl sonra belki gene bir devrim yapmak gerekecektir.»** Başkan Mao'nun konuşmaları ve Merkez Komitesinin kongrede kabul edilen raporu, Partimiz için Marksist - Leninist bir çizgi tesbit etti.

Hepimizin bildiği gibi, Dokuzuncu Kongreye sunulan siyasî rapor bizzat Başkan Mao'nun rehberliğinde hazırlanmıştı. Lin Biao ise kongreden önce Cen Bo-da'yla birlikte bir siyasî rapor taslağı hazırlamıştı. Bu ikisi, Dokuzuncu Kongreden sonraki başlıca görevin üretimin geliştirilmesi olduğunu iddia ederek devrimin proletarya diktatörlüğü altında devam ettirilmesine karşı çıkıyorlardı. Oysa, bu, Liu Şao-çi ve Cen Bo-da tarafından Sekizinci Kongre kararına sokuşturulan ve ülkemizdeki baş çelişmenin proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişme değil, «ileri sosyalist sistem ile toplumun geri üretici güçleri arasındaki çelişme» olduğunu ileri süren eski revizyonist safsatanın yeni şartlarda yeniden cilalanıp piyasaya sürülen bir kopyasından başka bir şey değildi. Gayet tabii, Lin Biao ve Cen Bo-da tarafından hazırlanan bu taslak, Merkez Komitesi tarafından reddedildi. Lin Biao, Başkan Mao'nun rehberliğinde hazırlanan siyasî rapora açıkça karşı çıkan Cen Bo-da'yı gizliden gizliye destekledi, ama çabaları boşa çıkarıldıktan sonra Merkez Komitesinin siyasi çizgisini istemeye istemeye kabulendi ve Merkez Komitesinin siyasî raporunu kongreye okudu. Ne var ki, Dokuzuncu Kongre sırasında ve daha sonraları Lin Biao, Başkan Mao'nun ve Parti Merkez Komitesinin ihtarlarına, uyarılarına ve kendisini kurtarma çabalarına rağmen, komplo ve baltalama faaliyetlerine devam etti. Lin Biao daha da ileri giderek,

karşı-devrimci bir hükümet darbesine kalkıştı, ama, bu darbe Dokuzuncu Merkez Komitesinin 1970 Ağustosundaki İkinci Genel Toplantısında önlendi. Lin Biao, daha sonra 1971 Martında silahlı bir karşı-devrimci hükümet darbesi için **Tasarı «571»in Anahatları** başlıklı planını hazırladı ve 8 Eylülde yüce önderimiz Başkan Mao'yu katletmek ve rakip bir Merkez Komitesi kurmak gibisinden vahşice bir çabayla darbeyi başlattı. 13 Eylülde, komplosunun boşa çıktığını görünce gizlice bir uçağa bindi, Partiye ve vatana ihanet ederek Sovyet revizyonistlerine sığınmak üzere kaçtı, ama Moğolistan Halk Cumhuriyetinin Undur Han bölgesinde uçağının düşmesi sonucunda öldü.

Parti düşmanı Lin Biao kliğinin çökertilmesi, Partimizin Dokuzuncu Kongreden bu yana kazandığı en büyük zafer ve hem yurtiçindeki, hem de yurtdışındaki düşmanlara indirilmiş ağır bir darbedir. 13 Eylül olayından sonra, bütün Parti, bütün Ordu ve ülkemizdeki bütün milliyetlerden yüz milyonlarca halk, bu meseleyi ciddî bir şekilde tartıştı; burjuva mevki düşkünü, komplocu, ikiyüzlü, döneke ve hain Lin Biao ve onun iflah olmaz takipçilerine karşı proleterce bir tepki gösterdi ve yüce önderimiz Başkan Mao'yu ve onun önderliğindeki Parti Merkez Komitesini kararlılıkla desteklediğini açıkladı. Bütün ülkede, Lin Biao'yu eleştirmek ve çalışma tarzını düzeltmek üzere bir hareket başlatılmış bulunuyor. Bütün Parti, Ordu ve halk, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesini ciddiyetle öğreniyor. Lin Biao'ya ve onun gibi sahtekarlara karşı, devrimci kitle eleştirilerine giriyor, bu sahtekarların işledikleri ideolojik, siyasî ve örgütsel karşı-devrimci suçların hesabını soruyor ve gerçek Marksizmi sahtesinden ayırdetme yeteneğini geliştirmiş bulunuyor. Gerçeklerin de gösterdiği gibi, Parti

düşmanı Lin Biao kliği, bütün Parti, Ordu ve halktan tamamen tecrit olmuş küçük bir gruptu ve bir bütün olarak durumu etkilemesi mümkün değildi. Parti düşmanı Lin Biao kliği, Çin halkının coşkun devrim selini önleyemedi ve önleyemezdi de. Tam tersine, bütün Parti, Ordu ve halkın **«daha da büyük zaferler kazanmak için birleşmelerine»** yol açtı.

Lin Biao'yu eleştirme ve çalışma tarzını düzeltme hareketi sayesinde, Dokuzuncu Kongrenin çizgisi halk arasında daha da derin kök saldı. Dokuzuncu Kongrenin çizgisi ve Partinin proleter siyasetleri her zamankinden daha iyi uygulandı. Bütün üstyapı alanlarındaki mücadele-eleştiri-dönüştürme hareketinde yeni başarılar elde edildi. Gerçi olaylarda arama ve kitle çizgisini izleme şeklindeki çalışma tarzı ve alçakgönüllülük, tutumluluk ve çalışkanlık şanlı geleneği daha da geliştirildi. Oysa bunlar bir süre için Lin Biao tarafından sekteye uğratılmıştı. Büyük Proleter Kültür Devriminde yeni meziyetler kazanan Çin Halk Kuruluş Ordusu, savaş hazırlıklarının güçlendirilmesine, devrime ve halkla omuz omuza sosyalizmin inşasına yeni katkılarda bulundu. Bütün milliyetlerden halkın, proletarya önderliğinde ve işçi-köylü ittifakı temeli üzerindeki yüce devrimci birliği bugün her zamankinden daha güçlü. Bayat olanı atıp taze olanı alan Partimiz, 28 milyon üyesiyle, proletaryanın her zamankinden daha güçlü bir öncüsü haline geldi.

Lin Biao'yu eleştirme ve çalışma tarzını düzeltme hareketiyle şevklenen halkımız, Parti düşmanı Lin Biao kliğinin baltalamalarını boşa çıkardı, vahim tabii afetlerin üstesinden geldi ve sosyalizmin inşasında yeni zaferler kazandı. Ülkemizin sanayisi, tarımı, ulaştırması, maliyesi ve ticareti iyi durumdadır. İç ve dış borcumuz yok. Fiyatlar istikrarlı, piyasa canlı, kültür,

eğitim, sağlık, bilim ve teknoloji alanlarında yeni ba-
şarılar elde edildi.

Uluslararası alanda, Partimiz ve hükümetimiz, Dokuzuncu Kongre tarafından tesbit edilen dış siya-
seti kararlılıkla uyguladı. Kardeş sosyalist ülkeler ve
çeşitli ülkelerin gerçek Marksist-Leninist partileri ve
örgütleriyle olan devrimci dostluğumuz ve dost ülke-
lerle yaptığımız işbirliği daha da güçlendi. Ülkemiz,
Barış İçinde Birarada Yaşamanın Beş İlkesi temeli üze-
rinde, gittikçe daha fazla ülkeyle diplomatik ilişkiler
kurdu. Ülkemizin Birleşmiş Milletler'deki meşru sta-
tüsü yeniden sağlandı. Çin'i tecrit etme siyaseti iflas
etti; Çin-ABD ilişkileri bir dereceye kadar gelişti. Çin
ve Japonya ilişkilerini normalleştirdiler. Halkımızla
diğer ülkelerin hakları arasındaki dostluk bağları bu-
gün her zamankinden daha yaygın; dünyadaki duru-
mun bütün ülkelerin halkları için elverişli bir yönde
gelişmeye devam etmesi için birbirimize yardım edi-
yor ve birbirimizi destekliyoruz.

Dokuzuncu Kongreden sonraki devrimci pratik ve
esas olarak Parti düşmanı Lin Biao kliğine karşı mü-
cadelenin pratiği, Dokuzuncu Kongrenin siyasî ve ör-
gütsel çizgilerinin ve başında Başkan Mao'nun bulun-
duğu Parti Merkez Komitesinin önderliğinin doğrulu-
ęunu ispatladı.

PARTİ DÜŞMANI LİN BİAO KLİĞİNİN EZİLMESİNDE KAZANILAN ZAFER ÜZERİNE

Parti düşmanı Lin Biao kliğini ezmek için verilen mücadelenin seyri ve bu kliğin işlediği suçlar, bütün Parti, Ordu ve halk tarafından zaten biliniyor. Dolayısıyla, burada bunun üstünde durmaya gerek yok.

Marksiz-Leninizm, Parti-içi mücadelenin, toplumdaki sınıf mücadelesinin Parti içindeki yansıması olduğunu söyler. Liu Şao-çi dönek kliğinin çökmesinden sonra, Parti düşmanı Lin Biao kliği ortaya atıldı ve proletaryayla boy ölçüşmeye kalkıştı. Bu, yurtiçindeki ve dışındaki yoğun sınıf mücadelesinin keskin bir ifadesiydi.

Daha 13 Ocak 1967'de, Büyük Proleter Kültür Devrimi dalgasının yükseldiği bir sırada, Sovyet revizyonist dönek kliğinin elebaşısı Brejnev, Gorki bölgesindeki bir mitingte yaptığı konuşmada Çin'in Büyük Proleter Kültür Devrimine kudurmuşçasına saldırdı ve Liu Şao-çi dönek kliğinin yanında yer aldıklarını açıkça ilan ederek, bu kliğin yıkılışının «Çin'deki bütün gerçek Komünistler için büyük bir felaket oldu-

ğunu ve onlara derin sempati beslediklerini» söyledi. Brejnev ayrıca, Çin Komünist Partisinin önderliğini yıkma siyasetini sürdüreceğini açıkladı ve «Çin Komünist Partisini yeniden enternasyonalizm yoluna döndürmek için... mücadele etmek»ten dem vurdu. (**Pravda**, 14 Ocak 1967) 1967 Martında, Sovyet revizyonistlerinin başka bir elebaşı ise, Moskova'daki mitinglerde daha da hayâsızca konuştu ve «Çin'in gerçek çıkarlarını temsil eden sağlıklı güçlerin ergeç son sözlerini söyleyeceklerini» «ve Marksist-Leninist fikirleri büyük ülkelerinde zafere ulaştıracaklarını» iddia etti. (**Pravda**, 4 ve 10 Mart 1967) Onların «sağlıklı güçler» dedikleri şey, sosyal-emperyalizmin ve bütün sömürücü sınıfların çıkarlarını temsil eden çürümüş güçlerden başka bir şey değildir. Onların «son sözleri»nden kasdettikleri şey, Partinin ve devletin bütün iktidarının gasbedilmesidir. Onların «fikirlerin zaferi» dedikleri şey, Çin'de sahte Marksizm-Leninizm ve gerçek revizyonizmin hakimiyeti demektir. Ve onların «enternasyonalizm yolu» dedikleri, şey, Çin'i Sovyet revizyonist sosyal-emperyalizminin sömürgesi haline getirmenin yoludur. Brejnev dönek kliği, gericilerin ortak arzusunu açıkça dile getirdi ve Parti düşmanı Lin Biao kliğinin aşırı sağcı niteliğini ağzından kaçırdı.

Lin Biao ve onun bir avuç iflah olmaz takipçisi, «**Kızıl Kitabı** ellerinden, 'Yaşasın' sözünü ağızlarından düşürmeyen ve insanın yüzüne gülüp arkasından vuran» karşı-devrimci bir ihanet kliği idi. İzledikleri karşı-devrimci revizyonist çizginin özü ve başlattıkları karşı-devrimci silahlı hükümet darbesinin caniyane namacı, Parti ve devlet iktidarını gasbetmek, Dokuzuncu Kongrenin çizgisine tamamen ihanet etmek, Partinin bütün bir sosyalizm tarihî dönemi için tesbit

ettiği temel çizgisini ve siyasetlerini kökten değiştirmek, Marksist-Leninist Çin Komünist Partisini revizyonist ve faşist bir parti haline getirmek, proletarya diktatörlüğünü yıkmak ve kapitalizmi geri getirmekti. Çin'de, Partimizin, Ordumuzun ve halkımızın Başkan Mao'nun önderliğinde kendi elleriyle devirdikleri toprakağası ve burjuva sınıflarını yeniden canlandırmak ve bir feodal-komprador-faşist diktatörlük kurmak arzusundaydılar. Uluslararası alanda, ise, Çin'e, komünizme ve devrime karşı çıkmak için emperyalizm, revizyonizm ve gericilikle ittifak etmek ve Sovyet revizyonist sosyal-emperyalizmine teslim olmak istiyorlardı.

Burjuva mevki düşkün, komplocu ve ikiyüzlü Lin Biao, Partimizin içinde sadece son yıllarda değil, ta eskilerden beri entrikalara girişmişti. O gittikçe gelişip kendini açığa çıkarırken, biz de onun içyüzünü gittikçe daha iyi öğreniyorduk. Marks ve Engels **Komünist Partisi Manifestosu**'nda şöyle derler: «... şimdiye kadarki bütün tarihî hareketler, ya azınlıkların hareketi ya da azınlığın yararına olan hareketlerdi. Oysa proletarya hareketi, büyük çoğunluğun bilinçli ve bağımsız hareketidir, büyük çoğunluğun yararına bir harekettir.» Başkan Mao, «Çin ve dünya halklarının büyük çoğunluğunun çıkarlarına hizmet etme»yi, proletarya devrimi davasının halefleri olmanın başlıca şartlarından biri saymıştır ve bu, Partimizin Tüzüğünde de yazılıdır. Büyük çoğunluğun çıkarlarına mı, yoksa azınlığın çıkarlarına mı hizmet eden bir parti kuracağız? Bu, proletaryanın siyasî partisiyle burjuvazinin siyasî partisi arasındaki sınır çizgisi ve gerçek Komünistleri sahtelerinden ayırdetmenin mihenk taşıdır. Lin Biao, Komünist Partisine Çin'in yani-demokratik devriminin ilk günlerinde katılmıştı. Daha o zamanlar bile,

Çin devriminin geleceği konusunda karamsardı. Gu-dien Toplantısından hemen sonra (Aralık 1929 - Çev.) Başkan Mao, Lin Biao'ya **Tek Bir Kivılcım Bütün Bir Bozkırı Tutuşturabilir** adlı uzun bir mektup yazarak, onu ciddiyetle ve sabırla eğitmeye çalıştı. Ama, gerçeklerin sonradan da ispatladığı gibi, Lin Biao'nun burjuva idealist dünya görüşü zerre kadar değişmemişti. Lin Biao, devrimin hayatî anlarında daima sağ oportünist hatalar işledi, daima ikiyüzlülük yaptı ve Partiyi ve halkı aldatmak için sahte bir tavır takındı. Ne var ki, Çin devrimi gelişerek sosyalist bir nitelik kazandıkça, daha fazla derinleştikçe, burjuvazinin ve bütün diğer sömürücü sınıfların tamamen yıkılması, burjuvazinin diktatörlüğünün yerine proletarya diktatörlüğünün kurulması ve sosyalizmin kapitalizme galebe çalması yolunda ilerledikçe, sadece azınlığın çıkarlarına hizmet eden ve mevkileri yükseldikçe ihtirasları da artan, kapitalist yolu benimsemiş mevki sahipleri, yani Lin Biao ve benzerleri, kendi güçlerini abartıp halkın gücünü küçümsediler ve artık daha uzun zaman gizlenemeyerek ortaya atıldılar, proletaryayla boy ölçüşmeye kalkıştılar. Lin Biao, iç ve dış sınıf düşmanlarına hizmet etmek üzere Sovyet revizyonizminin denetimi altında «son söz»ünü söylemeye kalkışır kalkışmaz, onun teşhiri ve iflası da tamamlanmış oldu.

Engels haklı olarak şöyle demişti: **«Proletaryanın gelişmesi, her yerde iç mücadelelerden geçerek ilerler... Ve insan, Marks'ın ve benim yaptığımız gibi, bütün bir hayatı boyunca herkesten çok sözümona sosyalistlere karşı mücadele verdiyse (çünkü biz burjuvaziye sadece bir sınıf olarak gördük ve hiçbir zaman tek tek burjuvalarla çatışmaya girmedik), bu kaçınılmaz mücadele patlak verdi diye büyük bir üzü-**

tüye kapılamaz...» (Friedrich Engels'in August Bebel'e mektubu, 28 Ekim 1882)

Yoldaşlar!

Son elli yıl içinde Partimiz iki çizgi arasındaki on büyük mücadeleden geçti. Parti düşmanı Lin Biao kliğinin çökmüş olması, Parti içinde iki çizgi arasındaki mücadelenin sona erdiği anlamına gelmez. İçteki ve dıştaki düşmanlar hepsi biliyorlar ki, bir kale en kolay içerden fethedilir. Parti içine sızmış ve kapitalist yolu benimsemiş mevki sahiplerinin proletarya diktatörlüğünü yıkmaları, toprakağalarının ve kapitalistlerin bizzat ortaya çıkıp bu işi yapmalarından çok daha kolaydır. Bu özellikle, toprakağalarının ve kapitalistlerin toplumdaki itibarının tamamen yok edildiği bir zamanda çok daha doğrudur. Gelecekte, sınıflar ortadan kaldırıldıktan sonra bile, üstyapı ile iktisadi temel ve üretim ilişkileri ile üretici güçler arasında hâla çelişmeler olacaktır. Ve bu çelişmeleri yansıtan iki çizgi arasındaki mücadeleler de, yani ileri olanla geri olan ve doğru olanla yanlış olan arasındaki mücadeleler de sürecektir. Üstelik, sosyalist toplum oldukça uzun bir tarihî dönemi kapsar. Bu tarihî dönem boyunca, sınıflar, sınıf çelişmeleri ve sınıf mücadelesi vardır; sosyalist yol ile kapitalist yol arasındaki mücadele vardır; kapitalizmin geri getirilmesi tehlikesi vardır; emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin yıkıcılık ve saldırı tehdidi vardır. Daha uzun bir zaman, Parti içinde bu çelişmeleri yansıtan iki çizgi arasındaki mücadeleler olacak ve bu mücadeleler on kere, yirmi kere, otuz kere tekrarlanacaktır. Lin Biaolar olsun, Van Mingler, Liu Şao-çiler, Beng Deh-huaylar ve Gao Ganglar olsun, tekrar ortaya çıkacaklardır. Bu, insan iradesinden bağımsız bir şeydir. Bu yüzden, Partimizin bütün yol-

daşlar, önümüzdeki uzun yılların mücadelelerine zihnen hazırlıklı olmalı ve düşman taktiklerini nasıl değiştirirse değiştirsın, durumdan en iyi şekilde yararlanabilmeli ve mücadeleyi proletaryanın zaferiyle sonuçlandırabilmelidirler.

Başkan Mao bize şunu öğretiyor: **«Her şeyi tayin eden, ideolojik ve siyasî çizginin doğruluğu ya da yanlışlığıdır.»** Eğer bir kimsenin çizgisi yanlışsa, onun yenilgiye uğraması kaçınılmazdır; hatta merkezî ve mahallî yönetimin ve ordu yönetiminin kontrolu elinde olsa bile. Ama eğer çizgi doğruysa, tek bir askeri bile olmayanlar askerlere sahip olur ve siyasî iktidara sahip olmayanlar iktidarı ele geçirir. Bu gerçek, Partimizin ve Marks'dan bu yan süregelen uluslararası komünist hareketin tarihî tecrübelerinden doğmuştur. Lin Biao «her şeyi kendi kumandası ve emri altına almak» istedi, ama sonunda kendi kumandası ve emri altında hiçbir şey kalmadı. Meselenin canalıcı noktası ideolojik ve siyasî çizgidir. Bu, reddedilemeyecek bir gerçektir.

Başkan Mao, Partimize, bütün bir sosyalizm tarihî dönemi boyunca izleyeceği temel çizgiyi ve siyasetleri, ayrıca belirli çalışmalarda izleyeceği belli çizgileri ve siyasetleri tesbit etti. Partimizin sadece belirli çalışmalarda izleyeceği çizgilere ve siyasetlere değil, onun temel çizgisine ve siyasetlerine de özellikle önem vermeliyiz. Bu, Partimizin daha da büyük zaferler kazanmasının başlıca teminatıdır.

Parti içinde iki çizgi arasındaki on mücadelede ve özellikle Parti düşmanı Lin Biao kliğini ezmek için verilen mücadelede kazanılan tecrübeleri özetledikten sonra, Başkan Mao bütün Partiye şu çağrıda bulunuyor: **«Revizyonizmi değil, Marksizmi uygulayın; bölünmeyin, birleşin; entrika ve komplolarla uğraşma-**

yın, açık ve dürüst olun.» Böylece Başkan Mao, doğru çizgiyi yanlış çizgiden ayırdetmenin kıstasını gösteriyor ve her Parti üyesinin uyması gereken üç temel ilkeyi koyuyor. Her yoldaş bu üç ilkeyi akıldan çıkarmamalı, onlara sıkı sıkıya sarılmalı ve Parti içinde iki çizgi arasındaki mücadeleyi canlı ve doğru bir şekilde sürdürmelidir.

Başkan Mao bize daima şunu öğretti: Bir eğilimin bir başka eğilimi gizlemesine dikkat etmek gerekir. Cen Du-siu'nun «hep ittifak, mücadele yok» şeklindeki sağ oportünizmine karşı muhalefet, Vang Ming'in «hep mücadele, ittifak yok» şeklindeki «sol» oportünizmini gizledi. Vang Ming'in «sol» sapmasının düzeltilmesi Vang Ming'in sağ sapmasını gizledi. Liu Şao-çi'nin revizyonizmine karşı mücadele, Lin Biao'nun revizyonizmini gizledi. Geçmişte bir eğilimin başka bir eğilimi gizlediği ve bir cereyan çıktığı zaman çoğunluğun onun peşine takıldığı, ancak pek az kimsenin cereyana göğüs gerdiği zamanlar oldu. Bugün, uluslararası ve ülke içindeki mücadelelerde, geçmiştekine benzer eğilimler ortaya çıkabilir. Mesela, burjuvaziyle ittifak devam ederken gerekli mücadeleler unutulabilir ya da burjuvaziden kopulduğunda belli şartlarda bir ittifak ihtimali unutulabilir. Bizden beklenen, bu gibi eğilimleri vaktinde sezmek ve düzeltmek için elimizden geleni yapmamızdır. Yanlış bir eğilim coşkun bir cereyan gibi karşımıza çıktığı zaman, tecrit olmaktan korkmamalı, cereyanı göğüslemeye cesaret etmeli ve sonuna kadar direnmeliyiz. Başkan Mao şöyle diyor: «**Cereyana göğüs germek, Marksist-Leninist bir ilkedir.**» Parti içinde iki çizgi arasındaki on mücadelede cereyana göğüs germe cesaretini gösteren ve doğru çizgiye sıkı sıkıya bağlı kalan Başkan Mao, bizim için en iyi örnek ve öğret-

mendir. Bütün yoldaşlar kendilerine Başkan Mao'yu örnek almalı ve bu ilkeye sımsıkı sarılmalıdır.

Başkan Mao'nun temsil ettiği doğru çizginin rehberliğinde, yüce, şanlı ve doğru Çin Komünist Partisi, Parti içindeki ya da dışındaki, yurt içindeki ya da dışındaki, silahlı ya da silahsız, açık ya da gizli bütün sınıf düşmanlarına karşı uzun mücadeleler verdi. Partimiz ne bölündü, ne de yıkıldı. Tam tersine, Başkan Mao'nun Marksist-Leninist çizgisi daha da gelişti ve Partimiz her zamankinden güçlü hale geldi. Tarihî tecrübeler bize, «Partimizin parlak bir geleceği olduğunu» gösteriyor. Başkan Mao'nun daha 1966'da belirttiği gibi, **«Eğer sağcılar, Çin'de anti-komünist bir hükümet darbesi yaparlarsa, eminim ki, onlar da rahat yüzü görmeyecekler ve muhtemelen de kısa zamanda yıkılıp gideceklerdir. Çünkü nüfusun yüzde doksanından fazlasını meydana getiren halkın çıkarlarını temsil eden devrimciler, buna izin vermeyeceklerdir.»** Partimiz tarihî tecrübeleri akıldan çıkarmadığı ve Başkan Mao'nun doğru çizgisine bağlı kaldığı sürece, burjuvazinin kapitalizmi geri getirmek için giriştiği bütün komplolar boşa çıkmaya mahkumdur. İki çizgi arasında daha kaç tane büyük mücadele olursa olsun, tarihin kanunları değişmeyecek ve Çin'de ve dünyada devrim eninde sonunda zafere ulaşacaktır.

[«Çin Komünist Partisi 10. Milli Kongresi Belgeleri» (AYDINLIK Yayınları, S: 8-24)]

«Devrim yapmak için devrimci bir parti olmalıdır. Devrimci bir parti olmadan, Marksist-Leninist devrimci teoriye ve çalışma tarzına dayalı bir devrimci parti olmadan, emperyalizmi ve uşaklarını yenmede işçi sınıfına ve geniş halk yığınlarına önderlik etmek imkânsızdır.»

**Mao Zedung
(Kasım 1948)**